

Лиахона

A photograph of two young women with dark skin and braided hair, smiling warmly as they look at a laptop screen. They are sitting at a table in a bright, indoor setting, possibly a home or a community center. The woman in the foreground is leaning over the laptop, while the other woman is seated behind her, both appearing engaged and happy.

**Единството на делото
по спасение, стр. 14**

**Какво научих от депресията,
стр. 26**

**3 благословии на скромността,
стр. 36**

**5 начина, по които младежите
работят по семейната история,
стр. 58**



„Кой може да намери добродетелна жена? Защото тя е много по-ценна от скъпоценни камъни“.

Притчи 31:10



ПОСЛАНИЯ

- 4** **Послание на Първото Президентство: Молитва с вяра**
От президент Хенри Б. Айринг
- 7** **Послание за обучение при посещение: Божествената мисия на Исус Христос: Хлябът на живота**

АКЦЕНТИ

- 14** **Мисионерска служба, семейна история и храмова работа**
От старейшина Дейвид А. Беднар
Проповядването на Евангелието и търсенето на нашите мъртви вървят ръка за ръка.

- 20** **Домът: Основно място за обучение**
Научените у дома уроци остават с нас през целия живот и вечността.

- 26** **На повърхността на водите**
От Джон Уорнър
Макар да се чувствах погребан под вълни от депресия и безпокойство, Бог ме поддържаше на повърхността и ме придвижваше към моята обетована земя.

- 28** **Пионери във всяка земя: Обръщане във вярата и промяна в Чили**
От Нестор Курбело
Днес почти 1 от всеки 30 чилийци е член на Църквата.

- 36** **Смелостта да избираме скромност**
От Каръл Ф. Макконки
Кои са ученията и благословиите на скромността?

РАЗДЕЛИ

- 8** **Служба в Църквата: Благодаря Ви, брат Джей**
От Кристин Пърсел
- 9** **Пророци от Стария завет: Еремия**
- 10** **Говорим за Христос: Нефритената зелка**
От Елън С. Дженсън
- 12** **Нашите домове, нашите семейства: Сърцето на Лизочка**
От Марина Петрова
- 40** **Гласове на светиите от последните дни**
- 80** **Докато се срещнем отново: Заблуди**
От старейшина М. Ръсел Балард
Сатана използва изкуствени примамки – подобно на риболова с мухи, – за да ни улови.

НА КОРИЦАТА

Лице: Снимка от Лесли Нилсън. Гръб на предната корица: Фотоилустрация от Матю Райър.



44 Да отстояваме това, в което вярваме

48 Евангелието в моя живот: Моето преплетено свидетелство

От Айви Ноч

Липсата ми на свидетелство за Книгата на Мормон ме накара да поставя под въпрос вярата ми в Църквата.



Вижте дали ще успеете да намерите Лиакхоната, скрита в този брой. Жокер: Кога е подходящо време за служба?



50 Свободен или морален избор?
От Майкъл Р. Морис
Моят приятел се лиши от правото си да служи на пълновременна мисия. Аз ще бъда ли свободен да избира да служа на мисия?

52 Въпроси и отговори
Опитвам се да контролирам мислите си, но има толкова много изкушения. Как мога да имам по-чисти мисли?

54 Как да задаваме въпроси, които са от значение
От Дейвид А. Едуардс

57 Как да намерим сила и успех
От старейшина Джефри Р. Холанд
Можем да намерим безопасност, успех и щастие, като следваме Исус Христос.

58 Семейна история – Вече работя по нея
Тези младежи получават някои неочаквани благословии от работата по семейна история.

61 Плакат: Намери тях, намери себе си

62 Противопоставяне на моята мисия
От Алсенир де Суза
Странни неща започнаха да се случват, когато се подготвях да служа на мисия.

64 Да научим повече за онова, което предстои
От Катрин Апелсет-Ааненсен
Животът като пълноременен мисионер е различен. Младежи в Осло, Норвегия прекарват един ден, подготвяйки се за този преход.



66 Служим сега, за да можем да служим по-късно

От Мич Барбоса

Защо Мормон реши да помогне с чистенето на сградата, вместо да играе футбол с приятелите си?

68 Матилде се подготвя за Младите жени

От Джен Уилкс

70 Музика: Нашето време да блестим

От Джен Пинбъроу и Джанис Кап Пери

71 Специален свидетел: Как мога да помогна с работа по семейната история?

От старейшина Куентин Л. Кук

72 Пресъздаване на Неделно училище за деца у дома: „Семейството: Прокламация към света“ дойде от Бог, за да помогне на семейството ми

От Ерин Сандърсън и Джийн Бингъм

74 Приятели от цял свят: Аз съм Барбара от Чили

От Ейми Джейн Лийвит

76 Нашата страница

77 Погледнете нагоре

От старейшина Адриан Очоа
Бяхме се изгубили в дъжда и конете ни избягаха.

78 За малки деца: Семейен екип

От Шаралий Харди

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухторф

Ворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакаръ, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крег А. Кардън

Съветници: Мървин Б. Арнолд, Кристофъл Голдън, Лари Р. Лорънс, Джеймс Б. Мартино, Джозеф У. Ситати

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете:

Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алян Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Помощник публикации: Лиза С. Лолес

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портьер Гон, Минди Ан Лийвиг, Майкъл Р. Морис, Сали Джонсън Оудкърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Анрдюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл

Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колин Хинкли, Ерик П.

Джонсен, Сюън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън,

Брад Тийр, К. Никол Уолкърхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъркър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кевин С. Банкс, Кони Бауторп Бридж,

Джули Бърдет, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби,

Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store

.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за

разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на

liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch

.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North

Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава

"компас" или "нещо, което напътства") се публикува на

албански, арменски, бислама, български, камбоджански,

себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,

холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,

немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски,

италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски,

литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки,

полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски,

испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга,

украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според

езика).

© 2014 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат

размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или

в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат

размножавани, ако това изрично е забранено в бележката

до произведението. Въпросите относно авторските права

следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

October 2014 Vol. 21 No. 3. LIAHONA (USPS 311-480)

Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April,

May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of

Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,

UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,

\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake

City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.

Include address label from a recent issue; old and new address

must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt

Lake Distribution Center at address below. Subscription help

line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,

American Express) may be taken by phone. (Canada Post

Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to

Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Идеи за семейни домашни вечери

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следват два примера.



„Семейна история – Вече работа по нея”, стр. 58: Проведете дейност за водене на дневник! Насърчете членовете на вашето семейство да запишат нещо от своя живот – спомен от преди години или нещо, което им се е случило в този ден. Помогнете на семейството си да разбере, че има много начини да се води дневник. Те могат да пишат, печатат или да рисуват, може дори да запишат някоя история на диктофон. Насърчете ги да продължават по-често да си водят записки в дневниците си.

„Да научим повече за онова, което предстои” page 64: Обмислете провеждането на дейност относно подготовката за мисия, като тази на района от Норвегия. Може да преподадете същите неща като тях – като това как се започват разговори за Евангелието или как да се изглади бяла риза – или пък, може да изберете други умения, които считате, че ще бъдат полезни за вашите близки в мисионерската работа.

НА ВАШИЯ ЕЗИК

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на languages.lds.org.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите сочат първата страница на статията.

Благодат, 10
Вяра, 4, 26
Дело по спасение, 14, 20, 54, 58, 62, 64
Депресия, 26, 42
Единение, 10, 80
Еремия, 9
Изпитания, 12, 26, 62
История на Църквата, 28
Исус Христос, 7, 57
Книгата на Мормон, 48

Мисионерска работа, 14, 28, 62, 64
Млади жени, 68
Молитва, 4, 40
Обич, 8, 41
Пост, 4
Преодоляване на изкушения, 43, 44, 52, 80
Преподаване, 20, 36, 54
Призвания, 8
Свидетелство, 48

Свобода на избор, 50
Семейна история, 14, 58, 71
Семейство, 12, 20, 61, 72, 78
Скромност, 36
Слабости, 10
Служба, 8, 66
Храмова работа, 14, 58
Чили, 28, 74



От президент
Хенри Б. Айринг

Първи съветник в
Първото Президентство

МОЛИТВА С ВЯРА

Молитвата е повече от думи, които отправяме към Бог. Тя е двупосочна връзка между Бог и Неговите чеда.

Когато молитвата работи както би следвало, чрез нея ние изразяваме чувствата на сърцата си с прости думи. Небесният Отец обикновено отговаря, като поставя мисли в ума ни, съпроводени с чувства. Той винаги чува искрените молитви, които отправяме, с обещанието да Му се подчиним, какъвто и да е Неговия отговор и когато и да дойде той.

Господ дава следното обещание на всички, които четат и се молят за Книгата на Мормон:

„И когато получите тези неща, аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух.

И чрез силата на Светия Дух вие можете да узнаете истината за всичко” (Мороний 10:4–5).

Това обещание е сигурно. Милиони хора са изпитали и доказали това прекрасно обещание относно молитвата, като са получили благословия, изпълнила живота им с радост и трайно щастие. Това обещание важи за всички наши молитви, чрез които узнаваме мислите и волята на Бог за нас. Можем да прилагаме това обещание

винаги когато получаваме съвет от служител на Бог, притежаващ властта да ни дава напътствия. Например, можем да разчитаме на това, когато чуем проповед на обща конференция. Можем да го прилагаме, когато сме учени от смирени мисионери, призовани от Бог чрез живия пророк. То важи и за съвети, които получаваме от нашия епископ или президент на клон.

За да може молитвата да действа в нашия живот, правилата са прости. Трябва да попитаме, за да узнаем истината, молейки се на Отца в името на Исус Христос. Трябва да се молим с искрено сърце, което означава да имаме искреното намерение да направим онова, което отговорът от Бог изисква от нас. И нашето истинско намерение трябва да произлиза от вярата ни в Исус Христос.

Проучвателят, който чете Книгата на Мормон преди да бъде кръстен и потвърден, може да получи както увереност за истинността на книгата, така и свидетелство, че Джозеф Смит я е превел чрез силата Божия. След като бъдем потвърдени за членове на Църквата, Светият Дух може да бъде наш спътник и да потвърждава и други истини. Тогава, винаги когато се молим с вяра, ние можем да очакваме Светият Дух да ни свидетелства, че Исус е Христос, че Бог Отец живее и че Те обичат нас и всички чеда на Небесния Отец.



на клона, равняващи се най-малко на стойността на двете хранения, които пропускаме. Нашите мисли и молитви са обърнати към Спасителя и към онези, на които Той би искал ние да служим, като откликваме на техните духовни и материални нужди.

По този начин, молитвите и желанията ни се доближават до молитвите и желанията на Спасителя, докато постим, за да станем по-кротки, по-възприемчиви и по-любящи. И както Той е правил, ние се молим да узнаем волята на Отец за нас и да я следваме. ■

УЧЕНИЯ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Президент Айринг ни учи, че молитвата и постът могат да ни помогнат „да узнаем вечната истина“. Помислете по какъв начин свидетелствата на хората, които посещавате, може да се нуждаят от укрепване и подгответе урок на такава тема. Например, ако човекът, който посещавате, е изгубил скъп приятел или близък, бихте могли да обсъдите вечните семейства и живота след смъртта. Може да предложите да постите с тези, които посещавате, за да им помогнете да получат свидетелство относно този принцип.

Една причина за обещанието в Книгата на Мормон, че ние ще изпитваме милосърдие в сърцата си, когато Светият Дух ни свидетелства, че Исус е Христос, е следната: „Ако човек е кротък и смирен по сърце, и изповяда чрез силата на Светия Дух, че Исус е Христос, той трябва да има милосърдие“ (Мороний 7:44).

На лице е голяма възможност да израстваме духовно по време

на всяка неделя за пост. Неделята за пост може да ни помогне да разберем преживяванията на Алма и синовете на Мосия, които се молят и постят, за да узнаят вечната истина, за да могат да учат ламанитите със сила, власт и обич (вж. Алма 17:3, 9).

В неделята за пост ние съчетаваме молитва и пост. За да благославяме бедните, ние даваме щедри дарения от пост на епископа или президента

Подготовка преди молитва

Президент Айринг ни напомня, че молитвата е „двустранна връзка между Бог и чедата Му“. Отделянето на време, за да се подготвим преди молитвите си, може да направи възможна тази двустранна връзка. Може да използвате дневника си, за да се подготвите за няколко минути преди молитва всеки ден. Може да си направите списък с благословии, за които искате да благодарите на Небесния Отец, списък на хора, нуждаещи се от молитвите ви, или въпроси, за които се нуждаете от отговор. След това поканете Светия



Дух, като изпеете химн или прочетете няколко стиха от Писанията. Докато се молите, обърнете внимание как Светият Дух ви напътства какво да кажете, обърнете внимание на чувствата и мислите си (вж. У. и З. 8:2–3). Бихте могли да запишете преживяванията си във вашия дневник и да прегледате получените отговори. Също може да използвате дейностите на стр. 112–114 от *Проповядвайте Моето Евангелие: Ръководство за мисионерска служба*, които да ви помогнат в оценката на вашите молитви и в научаването да разпознавате Светия Дух.

ДЕЦА

Молитвен сандвич

Как да узнаете какви думи да използвате, когато се молите? Можете да започнете молитвите си с думите „Скъпи Небесни Отче“ и да ги завършвате с „В името на Исус Христос, амин“. Какво казвате след обръщението и преди края е по ваш избор, така както избирате какво да сложите в един сандвич.

Изберете какви неща бихте искали да сложите в сандвича си. Срещу тях запишете нещата, за които искате да се молите. Може да благодарите за благословии, да говорите за безпокойствата си, да молите за благословии или за отговори на вашите въпроси.

Може да изрежете този сандвич или да си направите друг. Закачете го в дома си, за да ви помага да си спомняте нещата, които може да казвате в молитвите си.

Скъпи Небесни Отче

В името на Исус Христос, амин

С молитва изучавайте този материал и преценете какво да споделите. Как разбирането на живота и мисията на Спасителя увеличава вярата ви в Него и благославя хората, за които се грижите чрез обучението при посещение? За повече информация, посетете reliefsociety.lds.org.

Божествената мисия на Исус Христос: Хлябът на живота

Това е част от поредицата послания за обучение при посещение, включваща аспекти от мисията на Спасителя.

Исус казва: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века” (Иоана 6:51). „Исус учи нас, Неговите ученици, че трябва да се обръщаме към Бог всеки ден за хляба – за помощ и подкрепа – които искаме конкретно в този ден” – казва старейшина Д. Тод Кристоферсън от Кворума на Дванадесетте апостоли. „Господната покана ... показва един любящ Бог, познаващ дори най-малките, всекидневни нужди на Своите чеда и желаещ да помогне на всеки един. Той казва, че можем да поискаме с вяра от Бог, „който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде” (Яковово 1:5).¹ Като разбираме, че Исус Христос ще осигури нашите нужди, то ние ще се обърнем към Него за духовна подкрепа.



Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли ни кани „да се присъединим към преживяното от най-ранните ученици на Христос, които също копнеели за хляба на живота – тези от тях, които *не* Го напуснали, а дошли при Него, останали с Него и които разбрали, че за безопасност и спасение няма при кого друго да отидат”.²

Допълнителни Писания

Иоана 6:32–35; Алма 5:34;
3 Нефи 20:3–8

БЕЛЕЖКИ

1. Д. Тод Кристоферсън, „Recognizing God's Hand in Our Daily Blessings”, *Лиакхона*, ян. 2012 г., стр. 25.
2. Джефри Р. Холанд, „He Hath Filled the Hungry with Good Things”, *Лиакхона*, ян. 1998 г., стр. 76.

Обмислете следното

Когато идваме при Христа, как ни храни той?

Вяра, семейство,
взаимопомощ



От Писанията

Исус Христос учел множество от над 4 000 души. След три дни, Той казва на учениците си: „Жалко Ми е за народа, защото ... нямат що да ядат;

и ако ги разпусна гладни по домовете им, ще им прималее по пътя. ...

И учениците Му отговориха: Отде ще може някой да насититя с хляб тук в уединено място?

И попита ги (Исус): Колко хляба имате? А те рекоха: Седем”.

Тогава Христос „като взе седемте хляба благодари, разчупи и даваше на учениците Си, за да ги сложат. ...

Имаха и малко рибички; и като ги благослови, заповяда да ги сложат и тях.

И ядоха и се наситиха; и дигнаха останали къшеи, седем кошници” (вж. Марка 8:1–9).

БЛАГОДАРЯ ВИ, БРАТ ДЖЕЙ

От Кристин Пърсел

Колко съм благодарна за духа, отговорността, подготовката и любовта на безброй добросъвестни служители в Църквата.



„Утре е неделя“ – казах на моята пет-годишна дъщеря, докато тя се гушеше в скута ми. Тя се усмихна широко.

„Прекрасно“ – каза тя. „Тогава ще видя брат Джей“.

Признателност изпълни сърцето ми. Колко много благодарност чувствах към любящия, грижовен учител в Неделното училище за деца, който облекчи неудобството от преместването ни в нов район. Напускането на дома ни в Средния запад и преместването ни на 2 173 км по-далеч бе травматизиращо за всички в семейството, особено за дъщеря ни в предучилищна възраст, Сийзън. Стеснителна по природа, тя се страхуваше от нови ситуации и изпитваше безпокойство при мисълта да отиде на църква през първата ни седмица в новия район.

Брат Джей, внимателен и старателен човек, съчета необходимата доза хумор и привързаност, за да спечели доверието на Сийзън. Онази първа неделя той се наведе, хвана я за ръката, погледна в очите ѝ и каза: „Хайде сладурче. Ще ти бъде забавно в нашия час“.

Седмиците минаваха, а Сийзън очакваше неделята с по-голяма радост от който и да е друг ден от седмицата. Веднага щом пристигнем

на църква, тя изследваше с поглед събралите се хора за своя учител. С усмивка той я поздравяваше.

С течение на годините, брат Джей подаряваше на всички свои ученици малки подаръци за празници и рождени дни. Когато наближи рождения ден на Сийзън, най-важния гост, който тя искаше да покани на празненството си, бе брат Джей.

Подозираше ли той какво огромно влияние имаше в живота на малкото ни момиченце? Досещаше ли се какво дълбоко влияние оказваха неговите думи и постъпки върху групата му от пет-годишни ученици в Неделното училище за деца? Можеше ли да знае колко много означаваше за мен, като майка, той да е част от живота на дъщеря ми?

По-късно, Сийзън премина в класа на брат Едуард и чудесните ѝ преживявания в Неделното училище за деца продължиха. Колко много съм благодарна за добросъвестните, добре подготвени, смирени мъже и жени, които оказаха положително духовно влияние върху живота на Сийзън.

Цялото ни семейство бе благословено от отдадени хора, които ни служеха по нашия път към духовно възвисяване. Спомням си забележителния скаутски инструктор,

съчувстващия съветник в свещеническият кворум, търпеливия учител в семинара, изключителното президентство на Младите жени и загрижения епископ.

Колкото и благословено да е нашето семейство, то аз знам, че не сме единствени. Всеки човек може да бъде „брат Джей“, защото има много отдадени братя и сестри, чиято служба докосва и трогва живота на семейства като нашето. Колко съм благодарна за техния дух, отговорност, подготовка и любов.

Благодаря на неизброимите добросъвестни служители в цялата Църква, които помагат на семейството ни. ■

Авторката живее в щат Невада, САЩ



СТРЕМТЕ СЕ ДА ПРОМЕНЯТЕ ЖИВОТА НА ХОРАТА

„Нека се съсредоточим

върху простите начини, по които можем да служим в царството Божие, като винаги се стремим да променим нечий живот, включително и нашия“.

Старейшина М. Рysel Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, „О, бъдете разумни“, Лиахона, ноем. 2006 г., стр. 20.

ЕРЕМИЯ

„Еремия живее в трудно време и на трудно място, но Господ му позволява да види „време на надежда за събирането на Израил през последните дни“. ¹ — Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Аз съм синът на Хелкей, свещеник в Анатот, близо до Ерусалим. През младостта ми „Господното слово дойде към мене и рече:

преди да ти дам образ в корема познах те, и преди да излезеш из утробата, осветих те. Поставих те за пророк на народите“.

Чувствах се неподготвен за това призвание и отговорих: „Ето, аз не зная да говоря, защото съм дете“.

А Господ ми рече: „Не думай – Дете съм; защото при всичките, при които ще те пратя, ще идеш, и всичко, що ти заповядвам, ще кажеш.

Да се не боиш от тях, защото Аз съм с тебе, за да те избавяя“.

Тогава Господ простря ръката Си, „та я допря до устата ми“ и постави думи в нея. ²

Аз пророкувах в Ерусалим в продължение на 40 години, от 626 г. до 586 г. пр.Хр., по време на царуването на Иосия, Иоаким и Седекия. ³ Живях по едно време с пророка Лехий от Книгата на Мормон. Ние двамата порицахме нечестие на хората в Ерусалим и предсказахме унищожението на този велик град. ⁴

Господ ми заповяда да запиша пророчествата си в „един свитък книга“. ⁵ Когато цар Иоаким чу за пророчествата, той изгори свитъка. Господ ми заповяда да запиша пророчествата отново и да добавя много повече към тях. ⁶

Аз срещях непрестанно противопоставяне, докато проповядвах словото на Господ. Пасхор, синът на началника в Господния дом, ме удари и ме сложи в кладата. Тълпите искаха да ме убият заради проповядването ми. Не бях обичан

пророк, често ме хвърляха в тъмници и затвори. Живях във време на наистина голямо нечестие. ⁷

Но въпреки, че живях сред горести и скръб, Господ ми позволи да видя, че израилтяните ще бъдат събрани в последния ден, че Господ ще запише закона Си „в сърцата им“, и че Той ще „(ги) вземе един от град, а двама от род – и ще (ги) въвед(е) в Сион“. ⁸

Докато продължавах да проповядвам словото Божие – дори когато беше трудно – аз научих, че личната отговорност към Евангелието води до мир. Като развиваме личното си приобщаване към Господ, всички ние можем да имаме надежда сред горести и прежеждия. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Линда К. Бъртън, „Дали вратата в Единението на Исус Христос е записана в сърцата ни?“ *Лианхона*, ноем. 2012 г., стр.111.
2. Вж. Еремия 1:1–9.
3. Вж. Ръководство към Писанията, „Еремия“, scriptures.lds.org.
4. Вж. Еремия 6; 1 Нефи 1:13, 18–20.
5. Еремия 36:2.
6. Вж. Еремия 36:23–32.
7. Вж. Еремия 20:2; 26:8; 38:6.
8. Еремия 31:33; 3:14.



НЕФРИТЕНАТА ЗЕЛКА

От Елън С. Дженсън

По време на мисията ми в Тайван, през един ден за подготовка, моята колежка и аз прекарахме известно време в музея на Националния дворец в Тайпей. Основният експонат там е едно произведение на изкуството, наречено Нефритената зелка. Толкова много хора му се възхищаваха, но единственото, което виждах аз бе зелка, изрязана от нефрит. Беше хубава, без съмнение, но сигурно имаше нещо друго, което аз не забелязвах.

Когато си тръгнахме от музея, попитах колежката си: „Какво мислиш за Нефритената зелка?“

„Влюбена съм в това произведение!“

„Защо? – попитах. Това е само една зелка“.

„Шегуваш ли се? Нефритената зелка е метафора за живота ми!“ – възкликна тя.

„Зелката?“

„Да! Не знаеш ли историята, свързана с нея?“

„Очевидно, не“.

Тя ми разказа историята. И беше права. Тя се превърна в метафора за мисията и живота ми.

За да бъде направена ценна скулптура от нефрит, той трябва да е ясен и едноцветен. Скулптури от съвършен нефрит се продават на високи цени, защото е почти

невъзможно да се намери съвършен нефрит. Нефритената зелка е зелена от едната страна и бяла от другата страна и има пукнатини и вълнички. Никои от квалифицираните резбари не искал да си хаби времето върху такова парче нефрит, докато не се появил един, когото китайците нарекли майстор резбар.

Ако това парче нефрит би могло да говори, бих могла да си представя разговора, който то е имало с този нов резбар. Представям си как резбарят взима в ръцете си този нефрит.

„Какво искаш?“ – пита нефритът.

„Търся нефрит, от който да направя скулптура“ – отговаря резбарят.

„Тогава си намери друг нефрит.“

Аз не ставам. Имам два различни цвята, така смесени, че никога не можеш да ги разделиш. Имам

пукнатини и вълнички. Никога няма да придобия висока стойност. Не си губи времето“.

„О, малък наивен нефрит. Довери ми се. Аз съм майстор резбар. Ще направя от теб произведение на изкуството“.

Това, което прави Нефритената зелка толкова възхитителна, е че този неизвестен майстор резбар използвал слабите страни на това парче нефрит – двата цвята, пукнатините и вълничките – за да направи скулптурата като истинска. Непрозрачната бяла част станала стъблото на зелката, а пукнатините и вълничките правят листата да изглеждат като живи. Ако не били „слабите страни“ на този нефрит, зелката не би изглеждала толкова истинска.



ГОСПОД ГЛЕДА НА СЪРЦЕ

„В нашия свят моралността изглежда често отстъпва на красотата и чара. Но от древността звучи господния съвет към пророк Самуил: „не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце“ (1 Царете 16:7).

Президент Томас С. Монсън, „Canaries with Gray on Their Wings“, Лиахона, юни 2010 г., стр. 4.



Поради красотата на това произведение на изкуството, то било използвано за подарък на един от дворецките величия в Китай и украсявало залите на красиви азиатски дворци, докато накрая станало експонат в музея в Тайван.

Това ми напомня за Етер 12:27: „И ако човеците дойдат при Мене, аз ще им покажа тяхната слабост. ... Моята благодат е достатъчна за всички човеци, които се смиряват пред Мене; защото ако те се смирят пред Мене и повярват в Мене, тогава аз ще сторя слабите им страни да станат силни”.

След като видях Нефритената зелка, започнах да гледам на тази скулптура в различна светлина. Ние

всички сме като това парче нефрит, с тази разлика, че все още се намираме в процес на издълбаване. Трябва да се доверим на майстора резбар, Исус Христос, който ще вземе слабостите ни и ще ги превърне в силни страни. Ние, с нашия несъвършен поглед, понякога се концентрираме върху нашите несъвършенства и се отчайваме, защото си мислим, че никога няма да покривем критериите. Но нашият Спасител Исус Христос ни вижда такива, каквито можем да станем. Когато позволим на Неговото Единение да действа в нашия живот, Той ще извае от нас хора, които един ден ще живеят с Царя на царете. ■

Авторката живее в щат Юта, САЩ

КАК МОГА ДА ВИДЯ СЕБЕ СИ ТАКА, КАКТО ГОСПОД МЕ ВИЖДА?

Трудно е да видим себе си така, както Господ ни вижда. Той ни вижда като че да на Бог с големи възможности и с изключителна стойност. Но понякога ние се съсредоточаваме върху недостатъците си. Нашият Небесен Отец не ни е създал, за да се занимаваме и мислим постоянно за недостатъците си, а да се развиваме и станем красиви шедьоври. Чрез Евангелието на Исус Христос и Неговото Единение можем да преодолеем недостатъците си.

Бихте могли да прочетете следните откъси от Писанията, за да научите как Господ използва несъвършени хора, за да изпълни Своего дело: Изход 4:10–12; Еремия 1:4–10; 1 Нефи 4:1–6; Алма 26:12; Учение и Завети 35:17–18.

СЪРЦЕТО НА ЛИЗОЧКА

От Марина Петрова

Съпругът ми и аз се присъединихме към църквата в Русия през 1995 година и бяхме запечатани в храма в Стокхолм, Швеция през следващата година. Нашите две малки дъщери също бяха запечатани с нас. Две години след това бяхме благословени с още една дъщеря, Лизочка. Животът ни вървеше добре. Всички бяхме щастливи. Но два дни след раждането, малкото ни момиченце започна да изпитва трудности при хранене. За един месец тя наддаде само 300 грама.

Персоналът в детския медицински център ни каза да я храним често. Виждах, че иска да се храни, но не можеше. Накрая, съпругът ми я заведе на преглед в градската болница. Докторът веднага ни даде диагноза – вроден дефект на сърцето. Едната сърдечна клапа не работеше, а лошото кръвообръщение към белите дробове затрудняваше дишането и храненето.

Тя се нуждаеше от операция, а в Русия минималната възраст за извършване на такава операция е две години. Дъщеря ни бе само на 1 месец. Докторът ѝ предписа лечение и каза, че когато порасне малко, ще ѝ направят операцията.

Един месец по-късно здравето на Лизочка се влоши критично и ние

тръгнахме към болницата. Държах я, докато пътувахме. Тя ме гледаше и сякаш ме молеше за помощ. Не знам какво бих правила, ако не бях член на Църквата. Но съпругът ми и аз се доверяхме на Господ и твърдо вярвахме, че всичко ще бъде наред. Аз се опитвах да я успокоя, казвайки: „Не се страхувай от нищо, мое мъниче. Бог ни обича. Той ще ни помогне и всичко ще бъде наред.“

Най-накрая пристигнахме в болницата. Притискайки я до себе си, аз изтичах към приемното отделение. Очите на Лизочка почнаха да се затварят. Едва дишаше. Почти без глас от тревога, разказах на доктора за детето ми и те я взеха в спешното отделение. Докторът каза, че белите ѝ дробове започват да се подуват и затова я включиха към машина за изкуствено дишане.

На следващия ден говорихме с началника на отделението по сърдечна хирургия. Той ни каза: „Правил съм подобни операции, но на по-големи деца. На каква възраст е тя сега?“

„На два месеца“ – отвърнахме ние.

„Вече страда много. Толкова е малка, а подуването на белите дробове усложнява положението, но не бива да се бавим повече. Никога не съм правил такава операция на малко дете. Ще се опитам да направя

всичко, което мога. Вие ще трябва да закупите изкуствена двойна клапа, но тя е много скъпа – около 2 100 долара. Операцията ще бъде след 4 дни“.

Какво трябваше да направим?

Нито ние, нито някой от познатите ни разполагаше с такива средства. Но други хора научиха за нашето положение и чрез тяхната щедрост и Господната милост ние можахме да осигурим парите. Съпругът ми купи клапата, нужна да спаси живота на детето ни.

Не само всички братя и сестри от нашия клон се молеха и постеха за малката ни дъщеря, но също и мисионерите и много членове на Църквата в града. Чувствахме тяхната подкрепа. Седейки в чакалнята в деня на операцията, ние чувствахме присъствието на Светия Дух и усещахме молитвите на нашите братя и сестри. Знаехме, че са близо до нас! И Бог беше с нас, напътствайки хирургите. Той не би ни напуснал и всичко щеше да се оправи.

Когато хирургът излезе след операцията, някакси учуден, той ни каза: „Всичко мина добре. Поставихме клапата. Не знам как, но операцията е успешна“. Ние обаче, знаехме защо тя беше успешна. Небесният Отец беше благословил хирурга.

Лизочка остана в болницата още



КОГАТО ИЗГЛЕЖДА, ЧЕ МОЛИТВИТЕ ОСТА- ВАТ БЕЗ ОТГОВОР

„Толкова е трудно, когато искрена молитва за нещо, което желаете много, не получи отговор по начина, по който желаете. Трудно е за разбиране защо упражняването на дълбока и искрена вяра чрез един покорен живот не носи желания резултат. Спасителят учи: „Каквото и да поискате от Отца в Мое име, което ви е целесъобразно, ще ви се даде“ (У. и З. 88:64; курсив добавен). Понякога е трудно да разпознаем кое е *най-добро* или *целесъобразно* в течение на времето. Животът ви ще бъде по-лек, когато приемате, че онова, което Бог прави в живота ви, е за ваше *вечно добро*“.

Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на Дванадесетте апостоли, „Да използваме божествения дар на молитвата“, *Лиахона*, май 2007 г., стр. 8.

3 дни, докато премине подуването на сърцето и белите ѝ дробове. Беше ѝ направен разрез и след това същият беше затворен само с тънка мембрана и затова след няколко дни извършиха друга операция, за да затворят органите и гърдите ѝ. Почти никой от докторите не очакваше тя да остане жива. Но ние вярвахме в Небесния Отец и Неговата сила; вярвахме, че ако това е Неговата воля, тя щеше да се възстанови.

Само Бог можеше да ни върне Лизочка. С всеки изминат ден тя се подобряваше. Остана още един месец в болницата и сега е с нас вкъщи.

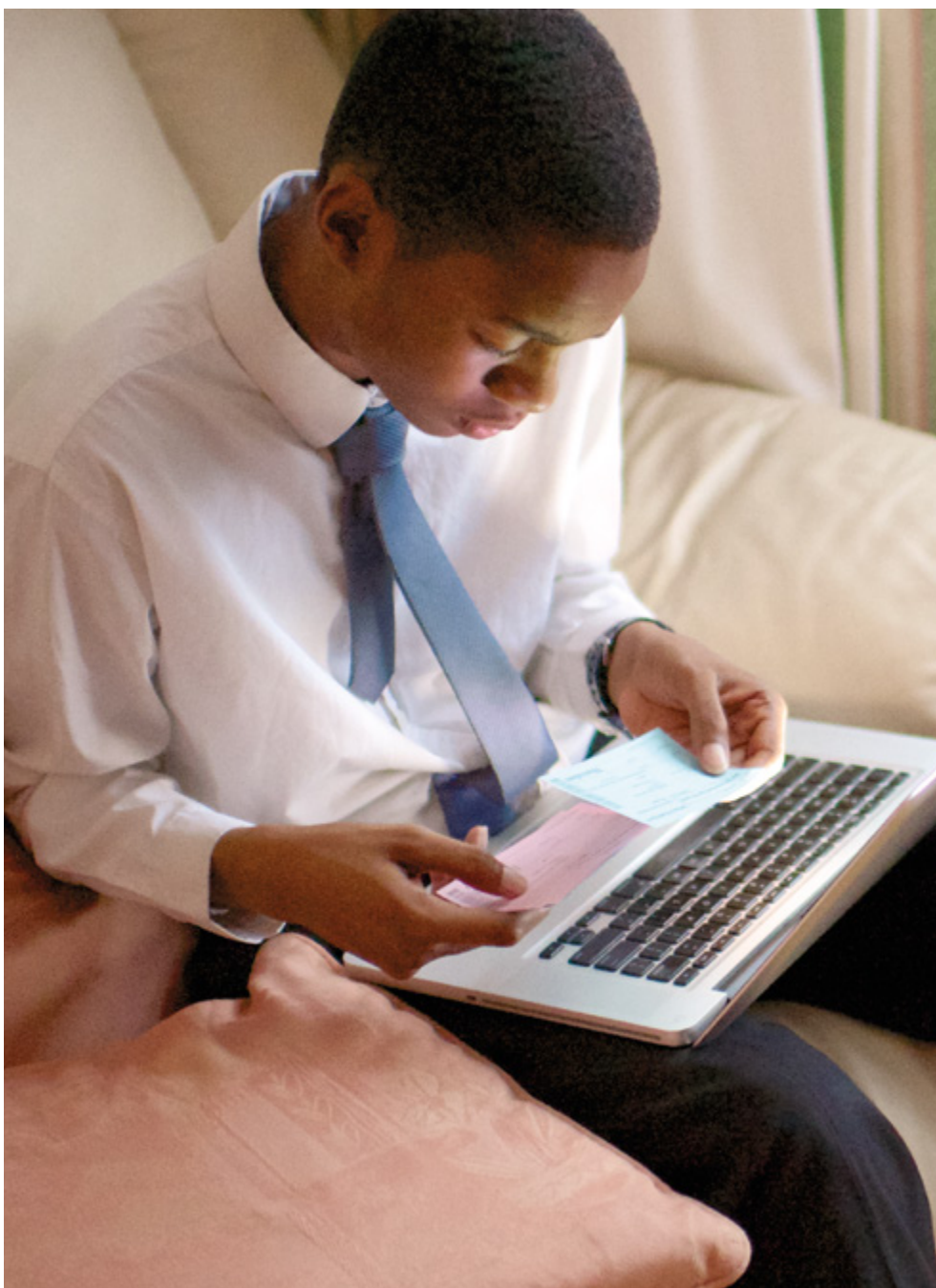
Бог е Бог на чудеса. Той чува молитвите ни и ни носи по време на нашите трудни времена. Изпитанията укрепват нашата вяра и ни учат да вярваме, да се надяваме и да обичаме. ■

Авторката сега живее в Белгия.



От старейшина
Дейвид А. Беднар
От Кворума на двана-
десетте апостоли

Мисионерска служба, семейна история и работа в храма



На тържествено събрание, проведено в храма Къртланд на 8 април 1837 г., пророкът Джозеф Смит заявява: „След всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”.¹

Почти точно 7 години по-късно, на 7 април 1844 г., той заявява: „Най-голямата отговорност, която Бог ни е възложил в този свят, е да търсим нашите мъртви. Апостолът казва: „Те не могат да постигнат съвършенство без нас” (вж. Евреи 11:40); защото е нужно да притежаваме запечатващата сила, за да запечатаме децата ни и своите мъртви за диспенсацията на времента – диспенсацията, в която ще се изпълнят обещанията за спасението на човека, дадени от Исус Христос преди основаването на света”.²

Някои хора могат да изразят учудване как проповядването на Евангелието и търсенето на нашите мъртви могат едновременно да бъдат най-големият дълг и отговорност, които Бог е поставил върху чедата Си. Целта ми е да изкажа предположение, че тези учения

Проповядването на Евангелието и издирването на нашите починали са допълващи се части на едно велико дело – дело на любов, имащо за цел да променя, обръща и очиства сърцата на искрените хора, търсещи истината.



изразяват единството и цялостта на делото по спасението в последните дни. Мисионерската работа, работата по семейна история и работата в храма са допълващи се и взаимосвързани страни на едно велико дело, „за да се приложи когато се изпълнят времената, сиреч, да се събере в Христа всичко – това, което е небесно и земно” (Ефесяните 1:10).

Моля се силата на Светия Дух да помага на вас и на мен, докато заедно разглеждаме чудното дело по спасението в последните дни.

Сърца и свещенически обреди

Проповядването на Евангелието и търсенето на нашите мъртви са две божествено назначени отговорности, които се отнасят както до нашите сърца, така и

до свещеническите обреди. Същността на Господната работа е промяна, обръщане и пречистване на сърцата чрез завети и обреди, извършвани чрез съответната свещеническа власт.

Думата *сърце* се среща повече от 1000 пъти в Писанията и символизира вътрешните чувства на човек. По такъв начин, нашите сърца – общият сбор от нашите желания, привързаности, намерения, мотиви и умствени нагласи – определят кои сме ние и определят какви ще станем.

Целта на Господ в мисионерската работа е да покани всички да дойдат в Христа, да получат благословиите на възстановеното Евангелие и да издържат до края чрез вяра в Христа.³ Ние не споделяме Евангелието само за да увеличаваме числения брой и сила на Църквата. Вместо това, ние



Само по себе си, изпълняването и отчитането на задачите по задължение, от дългия ни списък от Евангелски изисквания, не винаги ни дава възможност да получим Неговия образ на лицето си или да извършим голямата промяна в сърцата си.

се стремим да изпълним божествено назначената отговорност да оповестяваме реалността на плана за щастие на Небесния Отец, божествеността на Единородния Му Син Исус Христос и истинността на Единителната жертва на Спасителя. Поканата към всички хора „да дойд(ат) в Христа“ (вж. Мороний 10:30–33), да изживеят „голяма промяна“ в сърцето (вж. Алма 5:12–14) и предоставянето на обредите за спасение на хора в земния живот, които все още не са склучили спасителен завет, са основните цели на проповядването на Евангелието.

Възможността за възвисяване на живите и мъртвите е целта на Господ, постигана чрез строежа на храмове и изпълняването на обреди чрез посредник. Ние не извършваме богослужение в свети храмове само за да имаме запомнящо се лично или семейно преживяване. По-точно, ние се стремим да изпълним божествено възложената отговорност да предлагаме обредите за спасение и възвисяване на всички хора. Да посаждаме в сърцата на децата обещанията, дадени на бащите, тъкмо Авраам, Исаак и Яков, да обръщаме сърцата на децата към техните собствени бащи, да извършваме проучване по семейната история и да извършваме обреди чрез посредник в храма са дейности, които благославят хората в духовния свят, които все още не са склучили завет.

Свещеническите обреди са начинът да се усвои силата на божествеността:

„И това по-висше свещеничество отслужва Евангелието и държи ключа на тайнствата на царството, тъкмо ключа на познанието за Бога,

ето защо, в неговите обреди е видна силата на божествеността.

И без обредите и властта на свещеничеството, силата на божествеността не е видна за човеците в плътта” (У. и З. 84:19–21).

Моля, помислете за трзвия смисъл на тези стихове. Човек *трябва* първо да премине през вратата на кръщението и да получи дара на Светия Дух – и тогава да продължи напред по пътя на заветите и обредите, който води към Спасителя и към благословиите на Неговото Единение (2 Нефи 31). Свещеническите обреди са съществено необходими, за да можем напълно „да (дойдем) в Христа и (да станем) свършени в Него” (вж. Мороний 10:30–33). Без обредите човек не може да получи всички благословии, които са възможни чрез безкрайната и вечна изкупителна жертва на Господ (вж. Алма 34:10–14) – тъкмо силата на божествеността.

Господното дело е една величествена работа, съсредоточена върху сърца, завети и свещенически обреди.

Изводи

Това божествено учение дава два важни извода за нашата работа в Църквата.

Първо, често може да ни се случва да придаваме незаслужено значение на отделни части от делото по спасение и свързаните с тях правила и процедури. Боя се, че много от нас се концентрират изключително и доста усилено върху отделни страни на Господното дело и не успяват да получат пълната сила на цялостното дело по спасението.

Докато Господ се стреми да събере всички неща заедно в Христа, често ние ги разделяме и се специализираме по начини, които ограничават нашето разбиране и представа. Когато се стигне до крайност, се дава приоритет на работата по програми и статистически показатели за сметка на поканата към хората да влязат в завета и достойно да получат обредите. Такъв подход ограничава прочитващата сила, радостта, продължаващото обръщане, духовната сила и защита,

които идват когато „отда(ваме) сърцата си на Бога” (Еламан 3:35). Изпълняването и отчитането на задачите за изпълнение по задължение, сами по себе си, от дългия ни списък от Евангелски изисквания, не винаги ни дава възможност да получим Неговия образ на лицето си или да извършим голямата промяна в сърцата си (вж. Алма 5:14).

На второ място, духът на Илия заема централно място в работата по оповестяване на Евангелието. Може би Господ е искал да изтъкне тази истина чрез последователността от събития, случили се по време на възстановяването на пълнотата на Евангелието на земята в тези последни дни.

В Свещената горичка Джозеф Смит вижда и говори с Небесния Отец и Исус Христос. Това видение въвежда нова ера, „когато(то) (ще) се изпълнят времената” (Ефесяни 1:10) и дава възможност на Джозеф Смит да научи за истинската същност на Божеството и за продължаващото откровение.

Приблизително три години по-късно, в отговор на искрена молитва, вечерта на 21 септември 1823 година, спалнята на Джозеф се изпълва със светлина, докато става „по-светло от ден” (Джозеф Смит—История 1:30). Една личност се появява до леглото му, обръща се към младото момче по име и му казва, че е „пратеник, изпратен от Божието присъствие ... и че името му било Мороний” (Джозеф Смит—История 1:33). Той дава указания на Джозеф за появата на Книгата на Мормон. След което, Мороний цитира от книгата на Малахия в Стария завет, с известна разлика от начина, по който е записана в Библиите ни:



Ние не извършваме богослужение в свети храмове само, за да имаме запомнящо се лично или семейно преживяване. По-точно, ние се стремим да изпълняваме божествено възложената отговорност да предлагаме обредите за спасение и възвисяване на всички хора.

„Ето, Аз ще ти разкрия Свещеничеството чрез ръката на Илия, пророка, преди да дойде великият и страшен ден Господен. ... И той ще посади в сърцата на децата обещанията, направени на бащите, и сърцата на децата ще се обърнат към бащите им. Ако не беше тъй, цялата земя би била напълно опустошена при Неговото пришествие” (Джозеф Смит—История 1:38–39).

Напътствията на Мороний към младия пророк всъщност включват две основни теми: (1) Книгата на Мормон и (2) думите на Малахия, предсказващи ролята на Илия във възстановяването на „всичко, за което е говорил Бог чрез устата на светите Си пророци от началото на света” (Деяния 3:21). По този начин, началните събития на Възстановяването разкриват едно правилно разбиране на Божеството, установяват реалността на продължаващото откровение, изтъкват важноста на Книгата на Мормон и предвиждат делото по спасение и

възвисяване на живите и мъртвите.

Моля, сега обмислете ролята на Книгата на Мормон за промяната в сърцата – и ролята на духа на Илия за обръщането на сърцата.

Книгата на Мормон в съчетание с Духа на Господ е „най-великият самостоятелен инструмент, който Господ ни е дал, за да обърнем света във вярата”.⁴ Този том с Писания на Възстановяването е ключовият камък на нашата религия и е съществен при довеждането на души при Спасителя. Книгата на Мормон е още едно свидетелство за Исус Христос – жизненоважно потвърждаващо свидетелство за божествеността на Изкупителя в един свят, който става все по-светски и циничен.



Проповядването на Евангелието и търсенето на нашите мъртви са две божествено назначени отговорности, които се отнасят както до нашите сърца, така и до свещеническите обреди.

Сърца се променят, когато хората четат и изучават Книгата на Мормон и се молят с истинско намерение да научат за истинността на тази книга.

Духът на Илия е „проява на Светия Дух, свидетелстващ за божествената същност на семейството”.⁵ Това отличително влияние на Светия Дух дава могъщо свидетелство за Плана за щастие на Небесния Отец и кара хората да търсят и ценят своите предшественици и членовете на семействата си – както живи, така и мъртви. Духът на Илия въздейства върху хората както в Църквата, така и извън нея и кара сърцата да се обръщат към бащите.



Шест клипа са част от тази статия. Сканирайте QR-кода или отидете на lds.org/go/bednar1014, за да видите първия клип с разказ, който илюстрира този принцип.

Дошло е времето да обърнем особено внимание на ефикасното съчетаване на голямата промяна в сърцето, ставаща възможна основно чрез духовната сила на Книгата на Мормон, и обръщането на сърцата към бащите, извършвано основно чрез духа на Илия. Желанието за връзка с нашето минало може да ни подготви да получим добродетелта на словото Божие и да усили нашата вяра. Сърце, обърнато към бащите, ни помага да устоим на влиянието на противника и укрепим обръщането си във вярата.

Гледайте второто видео с разказ, илюстриращ този принцип.

Принципи

Искам да посоча четири принципа на духовна сила, идваща като резултат от промяната и обръщането на сърцата.

1. Сърца и обръщане във вярата.

Обръщането към бащите събужда и подготвя сърцето за голяма промяна.

По този начин духът на Илия помага за обръщане във вярата.

Гледайте третото видео с разказ, илюстриращ този принцип.

2. Сърца и запазване. Обръщането към бащите поддържа и укрепва сърцата, които са изпитали голямата промяна. Така духът на Илия помага при задържането на новообърнати във вярата хора.

Гледайте четвъртото видео с разказ, илюстриращ този принцип.

3. Сърца и връщане към активност.

Обръщането към бащите смекчава сърце, което се е вкоравило, след като първоначално е изпитало голямата промяна. Така духът на Илия е ключов при връщане към активност на неактивни членове.


Гледайте петото видео с разказ, илюстриращ този принцип.

4. Сърца и доблестни мисионери.

Мисионер, който е изпитал голямата промяна и обръщане на сърцето, в по-голяма степен ще се обърне във вярата и ще бъде по-посветен и доблестен служител.

Гледайте шестото видео с разказ, илюстриращ този принцип.

С бързо увеличаващия се и по-подготвен брой мисионери, ние не можем да разчитаме изцяло на минали успехи в проповядването, когато определяме основните насоки и методи за бъдещето. Господ е вдъхновил технологии и инструменти, които ни дават възможността да се възползваме от единността на мисионерската служба, семейната история и работата в храма повече от когато и да било през тази диспенсация. Не е съвпадение, че тези нововъведения се появяват в момента, в който са така



Духът на Илия е „проява на Светия Дух, даващ свидетелство за божествената природа на семейството”.

необходими, за да се ускори мисионерската работа по цялата земя. Господното дело е величествено, съсредоточено върху сърца, които се променят и обръщат, върху свети завети и силата на божествеността, проявяваща се чрез свещеническите обреди.

Обобщение и свидетелство

Господ заявява: „Аз съм способен да върша собственото Си дело” (2 Нефи 27:21) и „Аз ще ускоря Моето дело във времето му” (У. и З. 88:73). Ние ме свидетели как Той ускорява делото Си.

Ние живеем и служим в една диспенсация на пълнота на времената. Разбирането за вечната важност на забележителната диспенсация, в която живеем, трябва да влияе върху всичко, което вършим и се стараем да станем. Делото по спасението, което трябва да се извърши в тези последни дни, е велико, всеобхватно, съществено и неотложно. Колко благодарен трябва да е всеки един от нас за благословиите и отговорностите да живеем точно в този етап на последната диспенсация. Колко смирени трябва да бъдем, когато знаем, че „комуто много е дадено, много и ще се изисква” (У. и З. 82:3).

Проповядването на Евангелието и издирването на нашите починали са допълващи се части на едно велико дело – дело на любов, имащо за цел да променя, обръща и очисти сърцата на искрените хора, търсещи истината. Изкуствената разграничаваща линия, която често поставяме между мисионерската служба, работата

в храма и семейната история бива премахната; това е едно велико дело по спасение.⁶

Можем ли да започнем да разбираме ролята на работата в храма и семейната история, за да помогнем на някой проучвател или по-слабо активен член да получи по-дълбоко разбиране за плана за спасение? Разбираме ли, че един от най-влиятелните фактори за запазване на новопокръстени, е духът на Илия? Можем ли по-пълно да оценим важността на моментите, когато сърцата се обръщат при споделяне на семейни спомени, като средство за намиране на хора за обучение, както от членове, така и от мисионери? Можем ли да помогнем на тези, на които служим, по-често да имат достъп до силата на божествеността чрез достойно участие в обреди, като причастие, както и кръщение и потвърждаване за починали?

Нека виждате ясно, чувате безгрешно и помнете винаги важността на службата ви в Господното дело за промяна, обръщане и очистване на сърца. ■

От реч, дадена по време на семинар за нови президенти на мисии на 25 юни 2013 г.

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* 2008 г., стр. 352.
2. *Учения: Джозеф Смит* стр. 501.
3. Вж. *Преподавайте Моето Евангелие: Ръководство за мисионерска служба* 2004 г., стр. 1.
4. Езра Тафт Бенсън, „A New Witness for Christ”, *Ensign*, ноем. 1984 г., стр. 7.
5. Ръсел М. Нелсън, „A New Harvest Time”, *Ensign*, май 1998 г., стр. 34.
6. Вж. Спенсър У. Кимбъл, „The Things of Eternity—Stand We in Jeopardy?” *Ensign*, ян. 1977 г., стр. 3.



ДОМЪТ

Основно място за обучение

Когато обучението в Църквата подкрепя обучението у дома, вие градите здрава основа на живот според Евангелието.

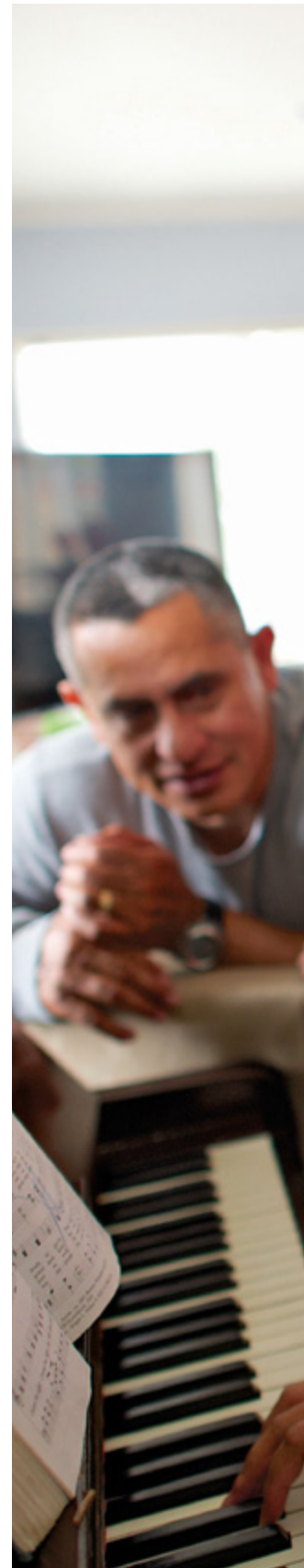
„**М**оля, прочетете възложения материал за урока през идващата седмица”. Звучат ли ви познати тези думи? Те често биват изречени от умоляващ учител в края на урок в Църквата.

И докато действително е важно да се подготвят за неделните си уроци, чувствали ли сте се някога така, като че ли най-важната ви цел при изучаването и обмислянето е да бъдете напълно подготвени за неделния ден?

Всъщност, трябва да е обратното.

Всички църковни „учения, програми и дейности са съсредоточени върху дома и са насърчавани от Църквата”.¹ Това означава, че нашите църковни събрания са предназначени да поддържат личното и семейното обучение. Както учи председателстващият епископ Гари И. Стивънсън: „Основното място за обучение и учене е домът”.² Когато ученето и преподаването имат за център дома, те имат сила, която може да доведе до обръщане във вярата.

Това е посланието на годишното обучение за помощните организации през 2014 г.: „Учене и преподаване у дома и в Църквата” достъпно на annualtraining.lds.org. „Никой от нас не омаловажава обучението в църковните сгради, по време на събрания” – казва старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли. „Ние се обучаваме по време на църковните събрания през целия си живот, но бихме искали то да се осъществява непрестанно в живота ни”.³ Когато използвате тази идея за непрекъснато обучение в семейния си живот, може да установите здрава основа за един „дом на познание” (У. и З. 88:119), който ще осигури на вас и вашето семейство духовен подслон и защита.





ОБУЧЕНИЕ У ДОМА

Може не винаги да виждате незабавни резултати, но когато се възползвате от непринудените моменти за учене и преподаване във всекидневните си дейности, това би оказало силно въздействие. Ето как няколко семейства са забелязали това въздействие в живота си.

Непринудени моменти

„Има случаи, когато може да изпитваме неудобство да провеждаме официални разговори за някои неща, свързани с Евангелието. Неформалните моменти за обучение наистина ни благославят с

възможност да преподаваме важни уроци на децата си. Освен това, неформалните моменти за обучение през деня са много повече от тези за официално обучение и ние се възползваме от тях, за да учим

децата си на важни принципи. Например, аз уча на честност, докато пазаруваме. Децата ми възприемат принципите по-лесно, когато виждат как се прилагат”.

Мона Вилануева, Филипините





Сплотяване по време на закуска

„Неформалните моменти за обучение ми помагат да имам по-добри взаимоотношения с децата си. Когато сме седнали на масата и хапваме след училище, ние обсъждаме какво се е случило през учебния ден. Често те ще споменат нещо, което е казал приятел или пък как са се почувствали, когато някой е казал или направил нещо. Тогава мога да споделя своето свидетелство и да обсъдя чувствата на децата ми за случката или казаното. Мисля, че ако провеждаме открити разговори, когато децата не са напрегнати, то при нужда, те ще са по-склонни да обсъдят важните неща, защото вече ще се доверяват, знаейки, че родителите им ще ги изслушат”.

Алисън Фрост, Гърция

Разговори по време на път

„Водя дъщерите си на училище всяка сутрин с автобус, така че имаме много възможности да разговаряме. Наскоро видяхме как съпруг и съпруга спореха. Дъщерите ми бързо се обърнаха към мен, очаквайки да чуят мнението ми. Вместо това, аз ги попитах какво изпитват относно случилото се. Те ми казаха, че според тях един съпруг никога не трябва да говори по този начин на съпругата си. След това говорихме за брака и взаимоотношенията. Половинчасовото ни пътуване с автобус бе много поучително и възвисяващо”.

Марио Лорени, Гватемала





Един кръг на грижовност

„Съпругата ми и аз осъзнаваме, че обучението на децата ни е наша първа отговорност, а не на ръководителите в Църквата, но ние сме благодарни за това, което те правят и съдействат там, където можем. Нашият район има добри ръководители, които наистина се концентрират върху младежите и децата и правят всичко, което могат, за да им помогнат да видят своя пълен потенциал, основавайки се на това, което са постигнали родителите. Срещам съм се с епископа няколко пъти, поддържам добри отношения с ръководителите на младежите и често разговарям с тях за моите деца и техния напредък. Това, че често обсъждаме напредъка на нашите деца, съдейства на всички ни да разберем как да помогнем на всяко от тях”.

Джеси Н. Арумугам, Южна Африка





ИСУС ПРЕПОДАВА ПО ХЪЛМО- ВЕТЕ И В ДОМОВЕТЕ

„Спасителят е Великият учител. ... Виждаме, че по-голямата част от Неговото служение се изразява в обучение. И при това, почти никога то не е провеждано в църковна сграда. Той обучава там, където са хората. Той преподава по пътища и пътеки, на хълмове, на морския бряг и в домовете“.

Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, в „Учене и обучение у дома и в Църквата – домът“ (видео материал за обучение на помощните организации през 2014 г.), annualtraining.lds.org.

Сила чрез Писанията

„Изучаването на Писанията ми помага да уча за Христос и Неговите качества, за да мога да стана като Него. Това ми помага да чувствам присъствието на Духа, Който ме напътства и ме учи как мога да прилагам нещата, които научавам, за да съм подготвен да се срещна с предизвикателствата на живота и с изкушенията, които Сатана ми изпраща. Знам, че без тази благословия в живота си няма да мога да постигна своя потенциал като Божий син“.

Нейтън Уудуърд, Англия

ОБУЧЕНИЕ В ЦЪРКВАТА:

10 принципа, които всеки учител следва да знае

В допълнение към подкрепата за учене и преподаване у дома, ние също можем да подсилим преживяванията от уроците в Църквата. Когато учителите прилагат тези 10 принципа, те ще подпомогнат за обръщането във вярата на тези, на които преподават.

1. Съветвайте се с родителите, чиято основна роля е да бъдат учители, за да определите нуждите на членовете на класа, и след това преподавайте според тези нужди.
2. Подгответе се и преподавайте чрез Духа. Помислете за въпроси и дейности, които ще допринасят за водени от Духа обсъждания и ще подхранват духовно участващите в класа.
3. Учете хората, не изнасяйте просто уроци.
4. Наблегнете върху основните учения на Евангелието.
5. Преподавайте един или два ключови принципа, вместо да се опитвате да обхванете целия материал.
6. Поканете Духа, като позволите всеки да участва (вж. У. и З. 88:122).
7. Включете силна покана за действие – не само нещо, което да се прочете в къщи, но нещо, според което да се живее.
8. Давайте свидетелството си относно учението – в края на урока и винаги, когато Духът ви подтиква.
9. Живейте съгласно Евангелието и „сложете в ред“ собствения си дом (вж. У. и З. 93:43–44, 50).
10. Открийте начини обучението да продължава през неофициалните моменти на всекидневния живот.

БЕЛЕЖКИ

1. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 1.4.
2. Гари И. Стивънсън в „Районният съвет – обединени в делото“ (видео материал за обучение на спомагателните организации през 2014 г.), annualtraining.lds.org.
3. Джефри Р. Холанд, в „Учене и обучение у дома и в Църквата – домът“ (видео материал за обучение на помощните организации през 2014 г.), annualtraining.lds.org.



НА ПОВЪРХНОСТТА НА ВОДИТЕ

Молех се на Небесния Отец да отстрани моето безпокойство и отчаяние, но без тези изпитания вероятно не бих могъл да достигна до каквато и да е „обетована земя“, към която Той ме водеше.

От Джон Уорнър

Около 6 месеца след дипломирането ми от колежа, започнах да получавам пристъпи на паника и безпокойство и вълни от депресия. Нямах представа от какво се появяваха такива усещания, но те бяха силни и изнемогващи.

Мъчех се да остана съсредоточен. На работа, всяка нова задача носеше такова безпокойство, че не можех да стоя на едно място. Умът ми започваше да препуска, сърцето ми почваше да бие толкова силно, че си мислех, че ще изскочи от гърдите ми. Това продължаваше с дни и след като се връщах вкъщи всеки ден след работа, аз рухвах на дивана. Докато се усетя, вечерта и нощта минаваха и идваше следващият работен ден.

Тези чувства продължаваха с месеци, даже след като си намерих нова работа и потърсих професионална помощ.

Всяка сутрин по пътя за работа се молех за сили поне да мога да издържа през деня и да успея да се върна вкъщи при жена си и дъщеря си. Не виждах край на страданията си и често исках да се откажа. Много дни молех небесата за помощ, с очи изпънени със сълзи. Молех се с по-голяма искреност от когато и да е било преди, умолявайки Небесния Отец да ми помогне да разбере това изпитание и да го премахне от мен.

Чувствах се изгубен в тъмнина и отчаяние, когато няхах присъствието на Духа. Но когато Духът ме издигаше от безнадеждността ми, тогава намирах увереност да продължа – поне до следващата молитва. Започнах да разчитам на моя Небесен Отец за повече неща, освен за молитвите за храна и обикновените молитви вечер. Като резултат се приближавах повече до Него.

Подхвърляни по вълните

В състояние на безпокойство и отчаяние, препрочетох историята на яредитите, когато пресичат „голямата бездна“ (Етер 2:25). Мога само да си представя тяхното притеснение, когато се качват на своите лодки. Макар да очакват опасности при пътуването, те знаят, че отиват в „земя, отбрана от всички други земи“ (Етер 2:15).

За тяхното пътуване четем следното:

„И стана така, че Господ Бог стори да духне силен вятър по водите къмто обетованата земя; и тъй те бяха подхвърляни по вълните и гонени от вятъра.

И стана така, че те бяха много пъти потапяни в дълбините на морето поради вълните като планини, които се разбиваха отгоре им и също поради големите и ужасни бури, причинени от силата на вятъра.

... Когато бяха обгръщани от много води, те призоваваха Господа и той ги извеждаше отново на повърхността на водите.

И стана така, че вятърът въобще не спря да духа към обетованата земя, докато те бяха по водите; и тъй те бяха тласкани от вятъра“ (Етер 6:5–8).

Тези стихове се отнасяха лично за мен. Почувствах, че съм в моя лодка, блъскана от ветровете на безпокойството, че вълните на депресията се издигат над мен и ме погребват в дълбините на отчаянието. Когато бях „обгръща(н) от много води“, аз призовавах Господ и бях извеждан на повърхността на вълните, след това бях погребван отново.

Прочитях 8-ми стих отново: „Вятърът въобще не спря да духа *към обетованата земя* ... и тъй те бяха тласкани от вятъра“ (курсив добавен). Тогава внезапно ми просветна. Вятърът, причиняващ вълни като планини, погребващи лодките, също така благославя яредитите в пътуването им към обетованата земя. Дотогава се молех на Небесния Отец да успокои вятъра и вълните, но без тях вероятно не бих могъл да достигна моята „обетована земя“, към която Той ме водеше.

Тези стихове промениха моето отношение към живота. Безпокойството и депресията ми увеличиха упованието ми на Небесния Отец. Без вятъра и вълните

може би никога нямаше да опозная Бог, по начина, по който го направих – а яредитите може би никога нямаше да достигнат обетованата земя.

Засега, няколко години след това преживяване, моите ветрове на безпокойство вече не духат и вълните на депресия спряха да ме обгръщат. Но ако (или когато) бурята се завърне, аз ще призова Господ и ще бъда благодарен, знаейки, че не тихата вода тласка лодки към обетованата земя – а бурното море. ■

Авторът живее в щат Юта, САЩ



НИКОГА НЕ ГУБИ ВЯРА

„Каква е най-добрата реакция, когато умствени или емоционални предизвикателства връхлетят вас или тези, които обичате? Най-вече, никога не губете вяра във вашия Небесен Отец, Който ви обича повече, отколкото можете да си представите. ...

Предано вършете изпитаните от времето действия, които довеждат Духа Господен в живота ви. Потърсете съвета на хората, които държат ключовете за вашето духовно благополучие. Искайте свещеническите благословии и ги ценете. Непременно вземайте от причастието всяка седмица и се дръжете здраво за обещанията на Единението на Исус Христос, които ни правят свършени. ...

... Съкрушеният ум може да бъде излекуван, точно като счупени кости или разбити сърца. Докато Бог лекува, ние, останалите, трябва да сме милостиви, добри и да не съдим“.

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, „Като счупен съд,“ Лиахона, ноем. 2013 г., стр. 40, 41.



ОБРЪЩАНЕ ВЪВ ВЯРАТА И ПРОМЯНА В ЧИЛИ

Първите кръщения бяха извършени през 1956 година. Сега Църквата има 1 храм, 9 мисии, 74 кола и почти 600 000 члена в Чили.

От Нестор Курбело

Съветник по църковна история, област Южна Америка юг

През 58-годишната история на Църквата в Чили, членовете там показаха способността си да променят начина си на действие, настройвайки живота си съобразно посоката, указвана от пророците. Този дух допринесе за изключителния растеж на Църквата през изминалия половин век. Днес в Чили има почти 600 000 члена, което значи, че 1 на всеки 30 чилийци е член на Църквата.¹

Апостол посещава Чили

През 1851 година старейшина Парли П. Прат (1807–1857) от Кворума на дванадесетте апостоли пристига във Валпараисо с намерението да установи Църквата. Но той и придружаващите го не говорят испански, разполагат с много малко финансови средства и в страната няма религиозна свобода, така че те не успяват да установят Църквата.



Учители и техните ученици от 4-ти клас в спонсорираното от Църквата училище Колехио А. Д. Палмър, около 1966 г.

Старейшина Прат препоръчва на президент Бригъм Йънг (1801–1877): „Книгата на Мормон и някои евтини брошури трябва да бъдат преведени и отпечатани на испански, след което на тези народи да бъде връчен ключа, като същевременно живото свещеничество бива съпроводено и от нещо, което те могат да четат – тъкмо Писания, които съдържат обещанията на Бог, молитвите и вярата на древните, силата и Духът Божии ще работят с тях за възстановяването на дома Израилев.”²

Църквата е установена

Въпреки този ранен опит на старейшина Прат, минават повече от 100 години преди Църквата да бъде установена за постоянно в Чили. През 1956 година старейшини Джозеф Бенгли и Върл Олред са изпратени от мисия в Аржентина да проповядват Евангелието в Чили, където вече има по-голяма религиозна толерантност. В град Сантяго те получават подкрепа от семейство Фодърингъм, които са членове на църквата, дошли от Панама и надяващи се да дойдат мисионери.

Първите кръщения в Чили са извършени на 25 ноември 1956 година в басейна на един кънтри клуб в град Сантяго. Старейшина Олред си спомня: „Ние отидохме в един кънтри клуб преди изгрев слънце и проведехме служба с молитва и къси речи. Аз влязох във водата с брат Гарсиа, когото кръстих първи и след това още осем други. Това беше много специално събитие. Това, което чувствахме, беше незабравимо. ... Тези членове щяха да са пионерите на Църквата в Чили и аз вярвам, че всеки един от тях остана верен до смъртта си: семейство Гарсиа, семейство Салданьос и сестра Ланзароти.”³

Призоваване на ръководители

През февруари 1959 година Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) от Кворума на дванадесетте апостоли посещава Чили и изтъква необходимостта да се създаде местно ръководство. Един от първите местни ръководители е Карлос Сифуентес, който е съветник на президента на мисия Робърт Бъртън. Старейшина Хулио

Харамийо, който по-късно става областен седемдесетник и президент на храм, разказва следното преживяване: „Получих първото впечатление за брат Сифуентес, когато бях поканен на свещеническо събрание след кръщението ми. Когато събранието започна, той се изправи зад амвона и единственото нещо, което виждах, бяха мръсните му черни нокти. Помислих си: „Как може този мъж да води събрание заедно с президента на мисия, когато има мръсни ръце?“ Това продължи до момента, когато той започна да говори, тогава почувствах духа му и забравих всичко друго. С прости думи той изразяваше дълбоки понятия за нас. Всъщност брат Сифуентес бе механик на тежки машини и всяка събота

Говорейки за образователната програма, старейшина Едуардо А. Ламартин, бивш областен седемдесетник, понастоящем съветник по Църковна история в Чили, казва: „Училищата в Чили оказаха голямо влияние върху образователната и духовната подготовка на хиляди млади хора и допринесоха за подготовката на ръководители и мисионери през последвалите години”.⁵

Програмата на семинара и института в Чили започва през 1972 година. В началото, учениците участват в програма за домашно изучаване, включваща часове през седмицата. След това, занятията се организират по-често. Тези програми благославят младите хора в

1851 г.: старейшина Парли П. Праг пътува до Валпараисо, но не успява да установи Църквата в Чили

► 1926 г.: старейшина Мелвин Дж. Балард, по време на събрание за споделяне на свидетелства, пророкува за бъдещия растеж и сила на Църквата в Южна Америка



► 1956 г.: Първите мисионери Джозеф С. Бентли и Върл М. Олфред пристигат в Сантяго; извършват се първите кръщения



работеше до късно, миеше си ръцете след работа, но с наличните в работилницата му препарати не успяваше да изчисти ръцете си от всичката мръсотия. Тогава и там, аз се научих да не съдя хората по външност, а да ги оценявам по това, което наистина са”.⁴

Укрепване на подрастващото поколение

През 60-те и 70-те години Църквата в Чили бе укрепена не само от увеличаващите се опитни местни ръководители, но и от нови програми за строежи и образование. Те включваха строежи на сгради за църковни събрания и създаването на училища, семинари и институти на Църквата.

През март 1964 година в Чили се създават първите две, администрирани от Църквата начални училища. В последствие се създават още училища, като броят на учениците достига 2 600. Към края на 70-те и началото на 80-те години добри обществени училища стават по-широко достъпни и Църквата обявява закриването на училищата си в Чили.

Института по религия в Темуко, един от 50 такива институти в Чили.





Президент Гордън Б. Хинкли говори пред 48 000 светии от последните дни в Чили през 1996 година на конференция в Сантяго.

страната и им помагат да се подготвят да служат като пълновременни мисионери. Старейшина Едуардо Айала, бивш седемдесетник, е един от първите учители в семинара, като по-късно работи за Църковната образователна система в Чили. Той казва: „Господ избра намиращите се по това време млади хора там, като много от тях вече са завърнали се мисионери и чудесни ръководители с добри семейства. ... Според мен, програмата на семинара и института бе средство за спасяване по време на големи разногласия в страната ни и аз съм благодарен, че бях призован да работя в образователната система на Църквата”.⁶

Първият кол

На 19 ноември 1972 година старейшина Гордън Б. Хинкли (1910–2008), тогава от Кворума на дванадесетте апостоли, организира кол Сантяго Чили, с президент Карлос Сифуентес.

Подготовката за организирането на кола показва характера на светиите в Чили и желанието им да следват

пророците. Старейшина Хинкли пристига няколко месеца преди това, за да организира кола. Но след провеждане на интервюта, организирането бива отложено. По онова време много хора имат финансови проблеми и някои членове се затрудняват в спазване на закона за десятка.

Старейшина Хинкли обяснява: „Върнах се след шест месеца, и провеждайки интервюта, открих нараснала вяра; членовете отново вървяха честно пред Господ и колът бе организиран. Това им даде възможност да нарастват и процъфтяват”.⁷

Пионери на границата

Днес има два кола в Арика, най-северният град в Чили. Историята на Гладис и Хуан Бенавидес, първите обърнати във вярата в град Арика, е пример за пионерски дух и божествено влияние при установяването на Църквата в Чили.

Брат Бенавидес научава за Църквата през 1961 година, когато вятър праща няколко листа към него: „Това се оказаха страници от *Reader's Digest Selections*,

съдържащи обширна статия за мормоните, описваща техния начин на живот и вярвания.

Скоро след това той се разболява от сериозна болест, изискваща медицинско лечение в Сантяго. „Докато бях там, посетих сестра си и научих, че е станала член на Църквата – казва той. Тя ме покани на една специална конференция. Докато слушах откриващата молитва и умствено проследявах думите, почувствах голяма радост да изпълва цялото ми тяло и разпознах влиянието на Светия Дух. В края на конференцията мисионери ме поканиха

установява марксистко правителство. Членовете на Църквата изпитват трудности, причинени от недостиг на храна и лекарства, тормоз върху мисионерите и отрицателно отношение на медиите.

През 1973 година финансовата и обществена криза водят до военен преврат и диктатура, която продължава до 1990 година. Макар сега Чили да е процъфтяваща демокрация, тези две десетилетия са труден период за членовете. Групи, противопоставящи се на военната диктатура, нападат сгради за събрания и членове, считайки че Църквата представлява

1957 г.: Църквата официално бива призната в Чили

1960 г.: Силно земетресение разтърсва Консепсион; Църквата изпраща хуманитарна помощ

► 1961 г.: Организира се мисия Чили с президент Асаел Делбърт Палмър



1962 г.: Направена е първа копка за първата сграда за събрания в Сантяго

да се ръкувам с посещаващия висш ръководител, старейшина Езра Тафт Бенсън (1899–1994), тогава от Кворума на дванадесетте апостоли”.

Брат Бенавидес се връща в Арика и споделя преживяванията си с приятелката си Гладис Агилар, която сега е негова съпруга. След няколко дни Гладис вижда двама мисионери да минават покрай къщата ѝ. „Бързо тръгнахме да ги търсим” – казва брат Бенавидес. „На 1 юли 1961 година бяхме кръстени, заедно със семейството на жена ми. Днес имаме деца и внуци в Църквата. Много съм благодарен на Господ за този порив на вятъра, който довя в ръцете ми информация за Църквата”.⁸

Период на изпитание

След изборите през 1970 година д-р Салвадор Алиенде става президент и

интересите на правителството на САЩ. Старейшина Айала, тогава президент на кол, казва: „Когато се срещаме с висши църковни ръководители, те ни съветваха: „Молим ви да прилагате разум, да се молите много и да вършите правилните неща, така че членовете да поддържат ред по време на събранията”⁹

Въпреки финансовите трудности и политическите противоречия в страната, които разделят народът на Чили в началото на 80-те години на миналия век, Църквата нараства бързо. Между 1970 и 1985 година броят на членовете в Чили се увеличава от 15 728 до 169 361.

Храмът в Сантяго

През 1980 година светиите са благословени с обявяването на строежа на храм в Сантяго, Чили.



„Като млад мъж на 12 години се запознах с посланието на Евангелието и веднага узнах, че е истинно. Оттогава изминаха четиридесет и шест години, през които бях благословен благодарение на отдадената работа на толкова много ръководители, направили най-доброто, на което бяха способни. Запознавайки се и споделяйки с идващите поколения, аз се чувствам щастлив и уверен, че Господ ще продължи да благославя тази страна, с разширяване на перспективата, която пророците имат за Чили”.¹²

Старейшина Хорхе Ф. Зебалос, член на Седемдесетте от Чили



Храмът е осветен от президент Спенсър У. Кимбъл, който по това време е твърде слаб; неговото присъствие, обаче, показва любовта му към светиите в Южна Америка, с които той работи от 1959 година. Сестра Адриана Гера де Сепулведа, която превежда за сестра Кимбъл на събитието, казва: „Когато видях пророка, един дребен човек с ангелско лице, започнах да плача и не можех да намеря думи да говоря с него. За пръв път ми се случваше да бъда до жив пророк. Беше нещо чудесно да видя в Чили Господния говорител на земята”.¹⁰

и обединяването на стотици райони и десетки колове. Тази реорганизация и обучение са необходими поради бързото нарастване на Църквата в страната. Неговото ръководство помага да се укрепят църковните единици и да се подготви за бъдещето Църквата в Чили.

В допълнение, старейшина Холанд установява някои важни взаимоотношения в Чили. Старейшина Карл Б. Прат от Седемдесетте, съветник в това областно президентство, описва някои от тези важни взаимоотношения: „Старейшина

1972 г.: Първият кол в Чили е организиран в град Сантяго

1977 г.: В Сантяго се провежда първата областна конференция, на която присъстват Спенсър У. Кимбъл и други висши ръководители



◀ 1981 г.: Център за подготовка на мисионери се създава в Сантяго



◀ 1983 г.: Президент Гордън Б. Хинкли осветява храма Сантяго Чили



Храмът бива осветен през 1983 година, ставайки вторият храм в Южна Америка и първият в испаноговоряща страна.

Старейшина Джефри Р. Холанд в Чили

През август 2002 г. Първото президентство възлага на двама членове от Кворума на дванадесетте апостоли да председателстват в две области на Църквата: Старейшина Далин Х. Оукс бива определен за Филипините, а Джефри Р. Холанд за Чили. Служението на старейшина Холанд и влиянието, което той оказва в Чили, са неизмерими и резултатът продължава да се чувства от поколенията.

Основното, на което старейшина Холанд набляга, е да се дава пример за ръководство по Господния начин. Той помага да се подготвят нови ръководители и контролира реорганизацията, закриването



След земетресението през 2010 година, чилийски младежи и възрастни от организацията Мормонски помагачи ръце, правят хигиенни комплекти.



РАСТЕЖ НА ЦЪРКВАТА В ЧИЛИ



ЦЪРКВАТА В ЧИЛИ

Райони и клонове: 622

Колове: 74

Мисии: 9

Храмове: 1 (с обявен строеж на още един храм)

Центрове по семейна история: 99



◀ 1990 г.: Старейшина Едуардо Айала от Чили е призван във Втория кворум на Седемдесетте



◀ 2002 г.: Старейшина Джейфри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли е призван за президент на област Чили



▶ 2008 г.: Старейшина Хорхе Ф. Зебалос от Чили е призван в Първия кворум на Седемдесетте

2009 г.: Обявен е строежът на храма Концепсион Чили

Холанд имаше близки отношения с Рикардо Лагос, (президент на Чили) и съпругата му; заедно изпълниха няколко проекта за хуманитарна помощ. Старейшина Холанд се запозна с апостолическия нунций (официално католическо лице с висок ранг) и други важни личности в Чили”.¹¹

Доверие в бъдещето

Усилията на старейшини Парли П. Прат и Джейфри Р. Холанд, саможертвата на първите мисионери в Сантяго, самоотвержеността на ръководители като Карлос Сифуентес и други ранни пионери в Чили, обединени с вярата и отдадеността на стотиците хиляди членове, присъединили се към Църквата за повече от половин век, създават здрава основа за Църквата в Чили. Днес в страната има храм (с обявен строеж на още един храм), Център за подготовка на мисионери, 9 мисии и 74 кола. Бъдещето е необятно по отношение на духовната работа за приканване на всички хора да дойдат в Христа. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. *Deseret News 2013 Church Almanac*, стр. 454.
2. *Autobiography of Parley P. Pratt*, изд. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor 2000 г., стр. 504.
3. Върл Олред, из книгата на Нестор Курбело, *LDS in South America: Chile Sur*, том 1 2008 г., стр. 6.
4. Хулио Харамило, из книгата на Нестор Курбело, *LDS in South America: Chile*, том 1 2006 г., стр. 4–5.
5. Едуардо Адриан Ламартин Агила, исторически обзор, лично предаден на автора, ноем. 2013 г.
6. Едуардо Айала, из книгата на Нестор Курбело, *LDS in South America: Chile*, том 1 2006 г., стр. 44, стр. 45.
7. Гордън Б. Хинкли, из книгата на Родолфо Асеведа А., *Alturas Sagradas: Templo de Santiago de Chile*, стр. 100.
8. Нестор Курбело, „Blossoming in the Desert”, *Church News*, ноем. 9, 1996 г., стр. 8–9
9. Едуардо Айала, из книгата на Нестор Курбело, *LDS in South America: Chile*, том 1, 2006 г., стр. 33
10. Адриана Гера де Сепулведа, из книгата на Нестор Курбело, *LDS in South America: Chile*, 2006 г., стр. 16.
11. Карл Б. Прат, из книгата на Нестор Курбело, *Colombia: investigación histórica*, том 1, 2010 г., стр. 16.
12. Хорхе Ф. Зебалос, в писмо до автора, ян. 2014 г.



От Каръл Ф. Макконки

Първа съветничка в
Общото президентството
на Младите жени

СМЕЛОСТТА ДА **ИЗБЕРЕМ** СКРОМНОСТ



На какво можем да научим синовете и дъщерите си, за да им помогнем да имат смелост да избират скромност в един свят, в който ще ги подиграват и презират за добродетелните им избори?



Защо скромността е толкова важна? Защо дължината на дрехата, деколтето или тениската имат значение за Господ? Майка съм на пет дъщери и двама сина и както можете да си представите, темата за скромността възниква от време на време. С течение на годините научих, че скромността се предава най-добре чрез преподаване на учението и даване на положителен пример. Учението помага на децата ни да разберат защо скромността е толкова важна, а примерът ни показва благословиите на скромността по щастлив начин.

Какво е скромност?

Скромността е даден от Бог принцип, който ни помага да се научим да използваме телата си по подходящ начин тук в земния живот. Определението на скромност в *Предани* ще сме на вярата е следното: „поведение на смирение и благоприличие в облекло, външен вид, език и държание“.¹ Скромността не е нито суетна, нито се хвали. Скромните хора не използват телата си, нито държанието си, за да търсят одобрение от света, не привличат внимание към истински или предполагаеми постижения, както и желани характерни черти.

Моля, помнете, че принципите на скромност, за които говорим тук, важат еднакво за мъже, жени, синове и дъщери, и помнете, че докато учим и даваме пример на скромност, ние никога не осъждаме тези, които избират къси поли или „коса с цветовете на дъгата и с много бляскави обици“.² Ние винаги сме пример на съчувствие и любов Христова към хората, докато оставаме верни на стандартите, които Господ е установил.

Свидетелствам, че изборите, които правим, за да

изберем скромност във външен вид и държание, изпращат силно послание, че разбираме същността си като синове и дъщери на Бог и сме избрали да застанем на свети места.

Обичам следните стихове: „Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Божият храм е свят, който храм сте вие“ (1 Коринтяни 3:16–17). Телата ни са храм на нашия дух. Именно в този телесен храм ние каним спътничеството на Светия дух. Вярвам, че когато избираме да обличаме скромни дрехи и да се държим по скромен начин, всъщност *ние носим и живеем свидетелството си* за Бог, Вечният Отец и Сина Му Исус Христос. Ние свидетелстваме чрез физическата си външност, че сме ученици на Христос и че живеем според Неговото Евангелие.

Защо скромността е важна?

Живеем в свят, в който има добро и зло, и физическото тяло може да се използва както за праведни, така и за нечестиви цели. Но знаем, че ценните ни тела са дар от Бог за всеки един от нас. Те са свети. Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „За онези от нас, които знаят и разбират плана на спасение, всяко оскверняване на тялото е бунт (вж. Мосия 2:36–37) и отричане на истинската ни идентичност като синове и дъщери Божии“.³ Ние избираме да се грижим и да пазим телата си, така че да може да бъдем инструменти в ръцете Божий в изпълнение на славните Му цели (вж. Алма 26:3). Ако желаем да зачитаме Спасителя и да вършим Неговото дело, ние трябва да се запитаем: „Ако Спасителят стои до нас, бихме ли се чувствали удобно в дрехите, които носим?“

Скромността по отношение на облекло, външен вид, мисли и държание е свидетелство, че разбираме заветите, които сме сключили и които ни благославят, предпазват и дават сила в подготовката ни да се завърнем в Негово присъствие. Когато се кръстим, ние излизаме от света и влизаме в Царството Божие. Трябва всичко да бъде различно за нас. Старейшина Робърт Д. Хейлз от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Като избираме да бъдем в Неговото царство, ние се отделяме – но без да се изолираме – от света. Облеклото ни трябва да бъде скромно, мислите – непорочни, а езикът – чист”.⁴

Скромността е принцип, който ще ни държи безопасно върху пътеката на завета, докато напредваме към присъствието на Бог. Скромността по отношение на облекло, външен вид, мисъл и държание ще ни подготви да сключим и спазваме светите храмови завети. За да благослови и предпази Адам и Ева, Бог им дава дрехи от кожа, с които ги облича преди да ги изпрати извън градината. По подобен начин Бог ни дава защитно покритие от завети в земния живот, символизирани от нашите свети храмови облекла.

Какви са благословиите от скромността?

На какво можем да научим синовете и дъщерите си, за да им помогнем да имат смелостта да избират скромност в един свят, в който ще ги подиграват и презират за добродетелните им избори? Виждат ли ни да използваме телата си, за да привличаме внимание или за да прославяме Бог?

Скромност в мисли, слово, външен вид и държание, ни помага да получим три усилващи и облагородяващи благословии.

1. Скромността кани постоянното спътничество на Светия Дух. Старейшина Хейлз учи: „Скромността е основно изискване, за да бъдем достойни за Духа”.⁵

Нека помогнем на децата си да разберат, че те не биха искали да извършат нещо, което ще ги лиши от „неизказуемия дар на Светия Дух“ (У. и З. 121:26). Помогнете им да узнаят, че ценни и могъщи духовни дарове вървят заедно с Неговото свято спътничество. Бог обещава: „Аз ще ти дам от Моя Дух, Който ще просветли ума ти и Който ще изпълни душата ти с радост; ... Чрез това ти ще узнаеш всички неща, които се отнасят до



праведността, които пожелаеш от Мене с вяра, вярвайки в Мен, че ще получиш” (У. и З. 11:13–14). Знание, мъдрост, и свидетелство; радост, мир и щастие – това са някои от великите благословии, които можем да обещаем на децата си, когато ги каним да живеят скромно и да бъдат достойни за Светия Дух.

Едно от предизвикателствата на съвременните дрехи е, че модата и обществено приетите начини на държание се изменят редовно. Стандартите на Господ никога не се променят. Учете младите мъже и жени да бъдат чувствителни към Духа, докато правят избори какво да обличат, казват и вършат. Когато живеят близо до Духа, не е нужно да бъдат като света.

Децата ни са получили дара на Светия Дух и те пътуват по пътя на завета, който води към храма и който ще ги върне в присъствието на Бог. Те се нуждаят от нас да ги уверяваме и да им бъдем пример, така че да бъдат напътствани, защитавани, утешавани и очиствани, когато живеят достойно за Светия Дух.

2. Можем да учим синовете и дъщерите си, че скромният външен вид и държание помагат в защита от разрушителните влияния на света. Едно от най-измамните средства, използвани срещу всички нас, е обществено приетият начин на мислене, че моралността е старомодна. Скромността е защита срещу такива влияния на злото и закрила на непорочността и добродетелността. Слушайте думите от *За укрепването на младежите*: „Преди брака, ... не правете нищо ... което поражда



Учете младите мъже и жени да бъдат чувствителни към Духа, докато правят избори какво да обличат, казват и вършат. Когато живеят близо до Духа, не е нужно да бъдат като света.

сексуални чувства”.⁶ Нескромният външен вид и държание често поражда сексуални чувства, премахват бариери и канят нарастващо изкушение за нарушаване на закона за целомъдрието.

Старейшина Хейлз учи: „Скромността е в центъра на това да бъдем чисти и непорочни, както в мисли, така и в дела. Така, както скромността напътства и влияе на нашите мисли, поведение и решения, така тя е в сърцевината на нашия характер”.⁷ Учете на скромност и давайте пример, за да помагате на нашите млади мъже и жени да се подготвят да защитават и закрилят силата си за създаване на живот. Помагайте им да считат за святи изразите на любов между съпруг и съпруга и да ги запазят за брака.

3. Скромността ни дава възможност да „бъдем свидетели Божии по всяко време” (Мосия 18:9). Спасителят учи: „вдигнете светлината си, за да свети на света.

Ето, аз съм светлината, която вие трябва да издигнете” (3 Нефи 18:24). Ние имаме божествена заповед да бъдем източник на вдъхновение за света, да показваме радостта от това да живеем според Евангелието, да преподаваме праведност и да изграждаме Царството Божие на земята. Всеки от нас отразява светлината на Христос, когато сме скромни и чисти и спазваме заповедите. Скромността е доказателство за нашето свидетелство за Спасителя и Евангелието на Исус Христос.

Колко красиви и колко благословени са тези, които са напътствани от Светия Дух, които се предпазват от светското, и които застават като свидетели за Бог в света. И благословени са тези, които дават пример и преподават учението за скромност на всички синове и дъщери в Сион.

Тъй като сме сключили завет да следваме Спасителя и желяем да получим пъланотата на благословиите на Неговото Евангелие в живота си, всъщност има само един вид дреха, който да е от значение. Мороний пише: „събуди се и стани от праха; ... да, и облечи хубавите си одежди, о, дъще Сионова; ... а заветите, които Вечният Отец направи с тебе, ... да може да бъдат изпълнени” (Мороний 10:31; курсив добавен).

Хубавите одежди са дрехите на праведността, носени от тези, които пазят заветите си. Подготвяме ли децата си да обличат тези хубави одежди?

Свидетелствам, че спасението е в Христос и че тези, които останат верни на заветите си, ще „имат съвършено знание за тяхната радост и тяхната праведност, бидейки облечени в чистота, да, тъкмо с робата на праведността” (2 Нефи 9:14). ■

От реч, произнесена на 2 май 2013 година, на Конференцията на жените в Университета Бригъм Йънг.

БЕЛЕЖКИ

1. *Предани ще сме на вярата: Евангелски справочник* 2004 г., стр.169
2. Джефри Р. Холанд, „Israel, Israel, God Is Calling”, събрание на Църковната образователна система, 9 септ. 2012 г., cesdevotionals.lds.org
3. Дейвид А. Беднар, „Вярваме в това да сме непорочни”, *Лиакхона*, май 2013 г., стр.43.
4. Робърт Д. Хейлс, „Заветът на кръщението: да бъдем в царството и от царството”, *Лиакхона*, ян. 2001 г., стр. 9.
5. Робърт Д. Хейлс, „Modesty: Reverence for the Lord”, *Лиакхона*, авг. 2008 г., стр. 18.
6. *За укрепването на младежите* 2011 г., стр. 36.
7. Робърт Д. Хейлс, *Лиакхона*, авг. 2008 г., стр. 19.

МОЯТА МОЛИТВА В СЕВЕРНО МОРЕ

Когато бях на 17 години, семейството ни живееше на един остров в южна Норвегия, наречен Андабелой. Баща ми се присъедини към Църквата в Андабелой и аз бях кръстен във водите на океана там.

Тогавя бях рибар и имах добър опит в управляването на лодка. Баща ми ми възложи работата с морското такси, което беше дейност на семейството ни и се използваше от местните хора.

Един ден през 1941 година ни се обади доктор от Флекефиорд, намиращ се на север от нас. Ставаше въпрос за жена, живееща на 2 часа път, която се нуждаеше от незабавна медицинска помощ. Д-р Хофман

питаше дали ще мога да го закарам, за да я види, но родителите ми се безпокояха, защото имаше буря в Северно море. Решихме да се молим и да попитаме Небесния Отец как да постъпим. Получихме отговор, че трябва да отида.

Когато навлязох в морето с *Триг*, моята 10-метрова рибарска лодка, времето бе лошо и вълните бяха големи. След като взех доктора, аз поех през фиорда към открито море. Трябваше да пътуваме до едно селище на север от Листа, намиращо се на скалист бряг в Южна Норвегия – известна с бурно време и корабокрушения.

Справях се с лодката в бурята,

докато стигнахме до каменист проток, широк около 12 метра, който водеше до селището. Вълните се блъскаха в протока, разбиваха се върху скалите и бяха толкова високи, че нямаше как да управлявам лодката през протока.

„Какво ще правим?“ – попита докторът, надвиквайки се с бурята.

„Трябва да се молим за това“ – отговорих.

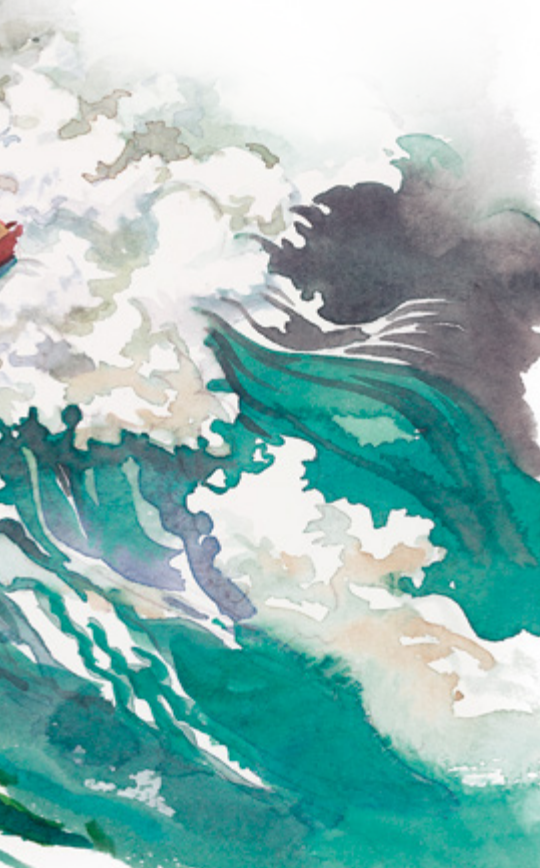
Спрях и в молитва помолих Небесния Отец за напътствие. Веднага след като казах амин, при мен дойде ясен отговор. Спомних си изведнъж история, която един стар рибар ми бе разправил. Ловял риба на същото това място,



появила се лоша буря и той не можел да се прибере. Докато чакал бурята да премине, той забелязал закономерност в идващите вълни. След като три големи вълни минели, настъпвал кратък период на спокойствие – достатъчно дълъг, за да мине протока.

Много пъти бях ловял риба на това място, но никога не бях забелязал закономерност във вълните. Въпреки това, докарах лодката пред входа на протока, където започнахме да чакаме и да наблюдаваме. Действително, след като минаха три големи вълни, последва неочаквано спокоен период. Плъзнах лодката напред по гладката вода на вътрешния

Вълните бяха толкова високи, че не можех да управлявам лодката през протока.



залив и благополучно докарах д-р Хофман до брега. Той побърза към болната жена, а аз останах в лодката да го чакам, изпълнен с благодарност към Небесния Отец за отговора на молитвата ми.

Когато докторът се върна след около час, думите му бяха: „Спасихме й живота!“

Тази вест ме успокои, а и времето се подобряваше, така че докарах лодката вкъщи без произшествия.

Давам свидетелство, че когато се нуждаем от помощ, трябва да се молим. Знаем, че Небесният Отец ще отговори. ■

От Олаф Торлайф Дженсен, щат Юта, САЩ

ТОЙ ВИ ОБИЧА

Седях в ъгъла на селестиялната стая, близо до органа, по време на освещаването на храма Мемфис Тенеси. Президент Джеймс И. Фауст (1920–2007), член на Първото президентство от 1995 до 2007 г., бе дошъл да освети храма. Той и няколко други ръководители седяха зад микрофона. Изпълнители от местен хор на Църквата влязоха един след друг и застанаха зад тях.

В хора участваше млада жена, на която аз бях посещаваща учителка. През цялото събрание се молах тя да получи това, заради което бе дошла. Тя ми бе доверила, че идва на освещаването на храма в този ден, за да разбере какво мисли Господ за духовното ѝ състояние. Тя бе извършила сериозни грехове

в миналото и макар че се бе покаяла, все още ѝ беше трудно да мисли за себе си в добра светлина и да се чувства добре в хора.

Взирах се в президент Фауст, разбирайки че той, като представител на Господ в Първото Президентство, трябва да може да направи нещо. Но как бих могла да му кажа, и как би могъл той да направи нещо? След събранието, той ще си излезе от залата, така както бе влязъл, и не можеше да има срещи, ръкувания или размяна на думи. Разбирах, че е зает, и има планирани пътувания, но все пак отправях молитва.

Президент Фауст, замислен дълбоко, задържа погледа си върху мен – с присвити вежди. Когато събранието приключи, изражение на щастие изгълни цялата му външност със светлина.

Той ме погледна отново, след това изведнъж стана, обърна се и протегна ръка колкото можеше по-напред. Посочи право към моята приятелка. След това каза твърдо и високо: „Господ те обича!“

Жестът на президент Фауст бе малък и обикновен и въпреки това толкова силен, че би могъл да дойде само от Светия Дух, нашепвайки му това, което аз не можах да му кажа. Тези няколко думи благословиха приятелката ми и продължават да поддържат вярата ми, че Господ знае подробностите в нашия живот и че „великите дела се осъществяват чрез малки и прости средства“ (Алма 37:6). ■

От Алис Виктория Уестън-Шърруд, щат Арканзас, САЩ

ЧУХ ДЕЦАТА

Клиничната депресия бе нещо, което никога не исках да изпитам отново. Но след като бях свободна от нея в продължение на 12 години, тя се върна.

Бях уплашена и объркана. Питах Небесния Отец и молах за сила да се справя с това мое изпитание. Молех Му се също депресията ми да не продължи пет години, както бе предишния път.

Съпругът ми и аз имаме три деца, двама сина и дъщеря, които ни благословиха с 13 внука. Познавайки отчаянието, пред което бях изправена, дъщеря ми организира семейството за ден на пост и молитва. Всички внуци и внучки на възраст от 1 до 10 години искаха да се молят за баба си, а трите, които бяха кръстени, искаха да постят. Беше голямо утешение да знам, че съпругът ми, децата и внуците щяха да постят и да се молят за мен.

Всички внуци и внучки на възраст от 1 до 10 години искаха да се молят за баба си, а трите, които бяха кръстени, искаха да постят.

На другия ден, когато се събудих, усещанията от депресията не бяха толкова силни. На следващия ден почувствах още по-голямо облекчение. На петия ден депресията ми бе изчезнала напълно. Същата вечер, обмисляйки как е възможно това чудо, един глас докосна душата ми и ми каза: „Аз чух децата“. Небесният Отец ги бе чул в тяхната невинност и бе отговорил на молитвите им, направени в смирение, вяра и любов.

Спасителят учи:

„Ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство.

И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство” (Матей 18:3–4).

Свързах се с внуците си и им благодарих за поста и молитвата за мен. Казах им колко много ги обичам. Казах им, че Небесният Отец ги е чул и е отговорил на молитвите им.

Докато внуците ми израстват в Евангелието, надявам се да помнят времето, когато Небесният Отец каза на баба им: „Аз чух децата“. Надявам се, че това преживяване ще укрепи свидетелствата им и ще им помогне да останат силни в Евангелието. ■

От Джой Кромар, Калифорния, САЩ



МНОГО ПРИВЛЕКАТЕЛНА ОТРОВА

Когато излязох от предната врата, за да взема вестника, видях неприятна гледка. Червеникав мравуняк от огнени мравки се бе появил през нощта, издигащ се от пукнатината между тротоара и моравата.

Макар съпругът ми и аз да бяхме отскоро в Тексас, САЩ, аз знаех от собствен болезнен опит, че причината да се наричат огнени не бе поради цвета, а заради парещите им ухапвания. Тръгнах за гаража, където държахме препарата срещу тях. Започнах да чета упътването на етикета.

„Този пестицид е много привлекателен за огнените мравки“ – беше написано. „Те ще го внесат в мравуняка си, ще нахранят с него царичката си и поселението им ще умре.“ Етикетът ми казваше да поръся гранули върху мравуняка и около него. Мравките ще свършат останалото.

Не ми се струваше достоверно. Огнените мравки ми се струваха доста умни, след като успяват да построят високи мравуняци за една нощ. Съмнявах се, че ще се излъжат от маскираната отрова, но все пак наръсих с нея.

След кратко време видях, че мравунякът закипя от активност. Стоях малко настрана, но се наведох да видя каква е причината. Те изглеждаха във възторг, сякаш манна е паднала от небето. Хващаха белите гранули с пипалата си и се блъскаха и прекатурваха едни

други, бързайки да внесат отровата в мравуняка си.

Наблюдавах с ужасено страхопочитание. С желание внасяха отрова у дома си. Очевидно думите „много привлекателна“ не бяха преувеличение. По някакъв начин фирмата производител бе успяла да направи нещо лошо – смъртоносно даже – да изглежда извънредно добро.

Никога не бях виждала по-силен пример за това как лошото може да бъде направено да изглежда добро. Накара ме да се замисля как Сатана постъпва по същия начин. Изпитах облекчение от мисълта, че макар той да може да поръси маскираната си отрова около дома ми, той не може да я внесе вътре – освен ако аз не му позволя. Но как бих могла да я държа надалеч?

Един от любимите ми стихове от Писанията ми дойде наум: „Защото ето, Духът на Христа е даден на всеки човек, за да може да различава той доброто от злото“. Имайки този Дух, Мормон обяснява, че ние „можем да знаем със свършено знание“ дали нещо е от Бог или Сатана (Мороний 7:16).

Докато стоях и наблюдавах тези обречени мравки, бях изпълнена с благодарност, че съпругът ми и аз можем да отсъдим и със сигурност да знаем дали да позволим на нещо да влезе в дома ни. Беше

наша задачата да учим децата си да следват Духа на Христос, така че те също да могат да разпознават отровите, когато се натъкват на тях.

Докато стоях приведена там и наблюдавах как мравките пренасят гранулите до една вътре в мравуняка, аз си обещах да правя всичко, което мога, за да държа отровите извън моя дом. ■

Алисън Л. Рандъл, Юта, САЩ

Етикетът ми казваше да поръся гранули върху мравуняка и около него. Мравките ще свършат останалото.



Да отстояваме ТОВА, В КОЕТО вярваме

Живеем в свят, в който много хора наричат злото добро и доброто зло, и ние трябва да отстояваме доброто. Следват свидетелства на млади хора, отстояващи това, в което вярват. Те не спорят и не откликват с гняв или нелюбезност. Те показват „смелост и учтивост“¹ и като резултат укрепват други хора (вж. 3 Нефи 12:44–45).





БРАТ МИ ОТКАЗА ДА ПИЕ ШАМПАНСКО

Във Франция военната служба е задължителна. Моят по-малък 20-годишен брат Луи реши да отиде във военна школа за запасни офицери и да стане лейтенант. В края на обучението новите офицери полагат клетва. Като част от нея всеки от тях трябва да каже полковия боен зов. След това трябва да изпие чаша, съдържаща шампанско и роза в него – поглъщайки и двете. Тази традиция започнала с Наполеон Бонапарт и оттогава никой офицер не е пропускал да участва в нея.

Луи казал на полковника, че религиозни принципи не му позволяват да пие алкохол. Изявеното от Луи желание за изключение било последвано от ледено мълчание. Полковникът се изправил. Но вместо да принуждава Луи да пие шампанско, той го поздравил за спазването на принципите си въпреки упражнявания върху него натиск, добавяйки че е горд да приеме такъв почтен човек в полка си. Заменили шампанското и Луи взел участие в церемонията за полагане на клетва.

Пиер Антиан, Франция

БЯХ ПОКАНЕНА НА ДИВО ПАРТИ

След завършване на колеж сестра ми и аз работехме във фирма заедно с още няколко светии от последните дни. Работодателите ни не бяха членове на Църквата. Когато сестра ми се сгоди, работодателят ни организира изненадващо тържество за сватбата ѝ. Надявах се, че ще зачете стандартите ни, но вместо това тя включи алкохол, мъж-танцьор и скандален филм.

Преди тържеството, аз чувствах в себе си нашепванията на Светия Дух, насърчавайки ме да напомня на началничката си за стандартите ни. Докосвах медальона си от Младите Жени в Църквата и си мислех за многото усилия и жертви, направени от мен, за да завърша успешно програмата за личен напредък. Отправих молитва за напътствие как да отстоя това, в което вярвах в този случай. Пратих електронно съобщение на работодателяката си за моите тревоги, осъзнавайки, че тя може да се обиди. Въпреки това, по-голямото ми желание бе да се съобразя с изискванията на Небесния Отец.

Когато партито започна, началничката вече не ми говореше и даже не ми се усмихна. Все пак обаче отказа танцьора и филма.

В дните след тържеството началничката ми не ми говореше, нито се шегуваше с мен както преди. Обаче аз се чувствах добре, защото знаех, че Бог беше доволен от това, което направих. След около седмица отношенията ми с нея станаха отново нормални. Знам, че Бог смекчи сърцето ѝ и ѝ помогна да разбере, че аз живея според стандартите, в които вярвам. Леми Лабитаг, долина Кагаян, Филипините



СЛУШАХ НЕПРИЛИЧНИ РАЗГОВОРИ ПО ВРЕМЕ НА ОБУЧЕНИЕ

Когато бях на 18 години, посещавах курс по шиене. Един ден на няколко метра от мен три момичета започнаха да употребяват груби думи. Не знаех дали трябва да не им обръщам внимание, за да избегна скарване или трябва да отстоя стандартите си и да ги помоля да спрат. На края, възможно най-учтиво, им казах: „Извинете ме, но бихте ли внимавали какви думи използвате?“

Най-голямото от момичетата ме погледна ядосано и каза: „Ще говорим, както си искаме“.

Аз отвърнах: „Но наистина ли трябва да псувате? Това ме обижда“.

Отговорът беше: „Тогава недей да слушаш“.

Започнах да се разстройвам и казах: „Трудно е да не чувам, когато говорите толкова високо“.

Тя отвърна: „Преодолей го“.

Отказах се. Бях обезсърчена от тези момичета, но още по-обезсърчена от себе си. Не можех да повярвам, че си позволих да говоря с гневен тон. Момичетата продължиха да псуват и сега всички бяхме ядосани.

След като се успокоих, видях, че те имат неизправност в шевната си машина. Знаех какво не беше в ред, защото се имах същия проблем по-рано. Така че им показах как да го поправят. Видях, че се промени изражението на лицето на най-голямото момиче. Тя каза: „Хей, съжаляваме“. Не можех да повярвам – тя се извиняваше. „Аз също съжалявам.“ – казах аз. „Не трябваше да се ядосвам по този начин“.

Върнах се на моята шевна машина и повече не чух груби думи. Това преживяване ме научи, че думите може и да не могат да променят отношението на другите, но добротата и отзивчивостта често могат да успеят.

Кейти Пайк, Юта, САЩ



ОТСТОЯХ ЖЕЛАНИЕТО СИ ДА ОТИДА НА МИСИЯ

Присъединих се към Църквата когато бях на 19 години, бях вторият от трима сина и единственият светия от последните дни в семейството ми. Скоро след като бях кръстен, започнах да изпитвам желание да отида на мисия. След около година, Духът ми каза, че трябва да отида. Говорих с майка си, тя мислеше, че не е правилно да ходя на мисия. Отложих за една година, но желанието ми да служа на мисия никога не ме напусна. През тази година изучавах Писанията, спестявах пари, подготвих си документите, направих всички медицински прегледи и – след като всичко бе готово – чаках призование от Господ. Не след дълго получих призование да служа в мисия Бразилия Кампинас.

Родителите ми продължиха да се противопоставят. Аз постех и се молах открито, разказвайки на Небесния Отец за всичките свои страхове. Молех Го да докосне сърцето на земния ми баща. И Той го направи. За моя изненада, баща ми дойде на изпращането, което приятелите ми бяха приготвили в съботата преди отпътуването ми. И в онзи понеделник баща ми ме отведе до летището.

По време на мисията ми аз чувствах любовта на Господ, докато проповядвах Евангелието. Майка ми не спря да бъде майка и когато се върнах вкъщи, тя беше първият човек, който ме прегърна.

Научих, че отслужването на мисия е много повече от задължение; то е привилегия и прекрасно време за развитие и учение.

Клейсън Уелингтън Аморим Брито,
Параиба, Бразилия



АЗ ДАДОХ СВИДЕТЕЛСТВО ЗА БОГ

Като първокурсник в най-добрия университет на нашата страна, изпитвах натиска да дам най-доброто от себе си. Обаче, противопоставянето беше реалност и аз започнах да поставям под въпрос вярата си в Евангелието, когато много от професорите ми преподаваха и обясняваха това, което те считаха за реалност. Много от състудентите ми бяха повлияни. Такава околна среда прави трудно защитаването на християнски добродетели. Мислех да се откажа, но реших, че е по-добре да остана. Причината бе, че много малко хора бяха приемани в този университет и сред тези малко хора само няколко бяха светии от последните дни, затова аз трябваше да продължа да отстоявам истината.

Професорът ми по биология, атеист, преподаваше материала без всякаква вяра във Върховен Създател. И въпреки това, колкото повече го слушах, толкова повече се убеждавах, че има Върховно същество – Бог, нашият Отец – който е създал всички тези неща. Други хора твърдяха, че тази идея е неразумна. Нашите дискусии ставаха все по-напрегнати. Силно желях да вдигна ръка и да обясня, че вярвам в Бог като Създател.

Дойде времето за дискусия. В моя университет е нормално да се аплодира, да се крещи или да се освиркват онези, които представят идеите си. Аз смело станах и казах ясно на защитниците на противното мнение: „Вярата в Бог може да е безсмислена за вас в момента, но ще дойде ден, когато тя ще добие смисъл, толкова ясен, колкото е за мен сега“.

Оттогава насам не са ме освирквали, когато съм отстоявал вярванията си. Оттогава насам аз имам академичен, социален и духовен напредък. Започнах да участвам активно в студентския живот, бях избран за няколко университетски длъжности.

Научих, че ако защитим истината дори само веднъж, това силно повлиява на бъдещите ни решения.

Винс А Молахан мл., Минданао, Филипините

БЕЛЕЖКА

1. Виж Джефри Р. Холанд, „Цената – и благословиите – на ученичеството“, *Лиакхона*, май 2014 г., стр. 6.

Моето преплетено СВИДЕТЕЛСТВО

От Айви Ноч

Мисионерите учиха семейството ми на Евангелието в дома ни в Сингапур. Баща ми не се присъедини към Църквата, но майка ми стана член. Тя ни учеше за Исус Христос и за Евангелието Му. Дори като дете гордо казвах на приятелите си, че съм светия от последните дни.

Винаги се доверявах на ученията на майка ми. Но когато навърших 18, един мисионер ме попита колко пъти съм чела Книгата на Мормон. И преди това ми бяха задавали този въпрос, но сега разбрах, че понеже не бях прочела Книгата на Мормон, аз не знаех дали тя е истинна.

Неоспорим факт

Не можех повече да избягвам един неоспорим факт: истинността на Евангелието на Исус Христос и истинността на Книгата на Мормон

За мен истинността на Евангелието на Исус Христос и истинността на Книгата на Мормон са преплетени. Ако Евангелието е истинно, тогава и Книгата на Мормон е истинна.

са преплетени. Ако Евангелието е истинно, тогава и Книгата на Мормон е истинна. Тъй като не знаех дали Книгата на Мормон е истинна, не се чувствах сигурна за нищо от нещата, в които вярвах от малка. Главата ми бе изпълнена с обръкване и въпросът – „Истинна ли е Книгата на Мормон?“ – остана в сърцето ми.

Изпитвах нарастващ интерес към Спасителя, Исус Христос, което също създаваше у мен желание да търся истината. И така един ден разбрах, че не мога да науча достатъчно за Исус Христос без сериозно да прочета Книгата на Мормон, и тогава истински дълбоко поисках да узная дали тя е истинна.

Призована за учител

Молех се за напътствие. По това време президентът на клона ме призова да преподавам по Книгата на Мормон в часовете по Евангелско учение. Приех призованието, понеже чувствах, че то може би е отговорът на Господ, който ще ми помогне да узная истинността за Книгата на Мормон и да се приближа към Спасителя.

Преподаването бе трудно за мен. След първите няколко недели

разбрах, че няма да бъда добър учител, докато не повярвам в Книгата на Мормон.

Разказите се разгръщаха глава след глава и започнаха да ме увличат.

Започнах да изучавам Книгата на Мормон всяка седмица и скоро намерих радост в четенето. Историите в Книгата на Мормон се разгръщаха глава след глава и ме приближаваха до Исус Христос.

Прочетох за раждането на Христос, което Нефи вижда във видение:

„И аз съзрях град Назарет; и в града Назарет съзрях една девица и тя беше извънредно красива и бяла. ...

И (един ангел) ми каза: Ето, девицата, която виждаш, е майката на сина Божий според начина на плътта” (1 Нефи 11:13, 18).

Прочетох за плана на щастие и научих, че вярата в Исус Христос е необходима за нашето спасение. Амулик учи:

„Знам, че Христос ще дойде сред чедата човешки, за да вземе върху Си прегрешенията на Своя народ; и че ще извърши единение за

греховете на света, защото Господ Бог го е казал.

... Понеже според великия план на Вечния Бог, трябва да бъде извършено единение, иначе цялото човечество трябва неизбежно да погине” (Алма 34:8–9).

Прочетох за служението на Исус Христос сред другите Му овце в древна Америка и узнах, че Той е Богът на всички народи. Той казва на нефитите: „Вие сте тези, за които казах: Други овце имам, които не са от това стадо; и тях трябва също да доведе, и те ще чуят гласа Ми; и ще има едно стадо и един пастир” (3 Нефи 15:21).

Свидетелството ми дойде малко по малко

Докато четях Книгата на Мормон, вярата ми в Исус Христос се усили и разбирането ми за Неговия план се разшири (вж. Алма 32:28).

Свидетелствам, че Книгата на Мормон е ключовият камък на нашата религия. Светият Дух ми разкри, че Джозеф Смит е истински пророк, който възстанови Църквата на Бог на земята и който преведе Книгата на Мормон от златните

плочи. Книгата на Мормон свидетелства за Исус Христос и работи ръка за ръка с Библията. Заедно те свидетелстват, че Исус Христос е наистина Син на Бог и че Той е Богът на *всички* народи, а не само на един. ■

Авторката живее в Сингапур



КЛЮЧОВИЯТ КАМЪК НА НАШАТА РЕЛИГИЯ

„Точно както арката ще се разпадне, ако ключовият

камък бъде отстранен, също така всичко в Църквата ще устои или ще падне с истинността на Книгата на Мормон. ... Ако Книгата на Мормон е истинна – и милиони досега са свидетелствали, че са получили свидетелство от Духа, че тя е истинна – тогава те трябва да приемат твърденията за Възстановяването и всичко, свързано с него”.

Президент Езра Тафт Бенсън (1899-1994), в *Проповядвайте Моето Евангелие: Ръководство за мисионерска служба* 2004 г., стр. 104.

СВОБОДЕН ИЛИ МОРАЛЕН ИЗБОР?

Мъдрото използване на свободата на избор ни позволява да запазим възможността си да избираме и подобрява способността ни да правим правилни избори.

От Майкъл Р. Морис

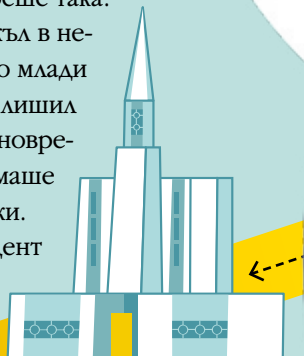
Църковни списания

Все още си спомням колко разтревожен бях, когато се подготвих да се срещна с епископа си относно отиването ми на мисия. Питам се дали бях достатъчно добър. Подобно на пророка Джозеф Смит, аз не бях „виновен в някой от големите и зловредни грехове“ (Джозеф Смит—История 1:28), но все пак бях така неспокоен.

Бях загрижен, защото не можех да спра да мисля за приятеля си Дани (името е променено). Много месеци преди това Дани бе споделял, че с голямо желание очаква да служи на мисия. Но след срещата си с епископа, Дани вече не говореше така.

Тъй като Дани се бе въвлякъл в недостойно поведение с няколко млади жени, по-късно ми каза, се бе лишил от правото да служи като пълновременен мисионер. Той вече нямаше възможност да избере да служи.

Дани, по думите на президент Бойд К. Паър, президент



на Кворума на дванадесетте апостоли, се бе предал на изкушението на Сатана „да злоупотреби със своята морална свобода”.¹

Истинската свобода идва, както учи брошурата *За укрепването на младежите*, когато използваме свободата си на избор, за да избегнем подчинение. Загубата на свободата идва, когато изберем да не се подчиняваме.

„Вие сте свободни да правите своя избор, но не сте свободни да избирате последиците от своите действия. Когато направите избор, следват последиците от този избор”.²

Свободни сме да избираме за себе си

Понеже Писанията ни учат, че ние сме „свободни да избираме”, „свободни да действаме за самите себе си” и свободни да вършим неща по „собствената си свободна воля” (2 Нефи 2:27; 10:23; У. и 3. 58:27; Еламан 14:30), ние често използваме израза „свобода на избор”.

Но знаете ли, че изразът „свобода на избор” не се използва в Писанията? Вместо това Писанията учат, че „всеки човек да може да действа според ученията и принципите ... според *способността да разграничава доброто от злото*, която Аз съм му дал, та да може всеки човек да бъде отговорен за собствените си грехове“ (У. и 3. 101:78; курсив добавен).

Старейшина Д. Тод Кристофърсън от Кворума на дванадесетте апостоли учи: „Думата *избор* се появява в Писанията или самостоятелно или с пояснението *да разграничаваме доброто от злото*. ... Когато използваме израза *способност да разграничаваме доброто от злото*, ние правилно подчертаваме

отговорността, която е съществена част от божествения дар на свободата на избор. Ние сме същества, способни да разграничаваме доброто от злото и действащи самостоятелно, свободни да избираме, но също така отговорни за своите избори”.³

Президент Пакър добавя: „Свободата на избор се определя в Писанията като морална свобода, способност да се разграничава доброто от злото, което означава, че можем да избираме между добро и зло”;⁴ Този, даден от Бог дар означава, че ние сме „свободни да изб(ерем) свобода и вечен живот чрез Великия Ходатай на всички човещи, или да изб(ерем) пленничество и смърт, според пленничеството и властта на дявола” (2 Нефи 2:27).

Войната на Сатана против свободата на избор

Тъй като свободата на избор играе важна роля в Плана за спасение, Сатана се опитал да я премахне в доземния свят. Той бил отхвърлен заради своя бунт и сега се старее „да мами и заслепява човеците и да ги отвежда в робство според волята си” (Моисей 4:3–4).

Сатана иска ние да правим избори, които ограничават нашата свобода, водят до формиране на лоши навици и пристрастявания и ни правят безсилни да се съпротивяваме на изкушенията. Красотата на Евангелието се изразява в това, че то ни кара да осъзнаваме изборите, които правим и последствията от тези избори. Мъдрото използване

на свободата на избор ни позволява да запазим възможността си да избираме и подобрява способността ни да правим правилни избори.

Примерът на Спасителя

Когато Планът на спасение бива представен на Великия съвет в Небесата, Спасителят ни показва как да използваме нашата свобода на избор по правилен начин. Той казва: „Отче, да бъде волята Ти и да бъде Твоя славата навек” (Моисей 4:2). Тъй като Той желае да върши волята на Отца тогава, както и покъсно в Гетсиманската градина и на кръста (вж. Матей 26:39; Лука 22:42), Исус плаща цената за нашите лоши избори и създава начин да ни бъде простено чрез покаяние.

Ако следваме примера на Спасителя, вместо да заявяваме „Правя каквото си искам”, ние ще казваме: „Аз правя това, което Отец иска”.⁵ Когато използваме свободата си на избор по този начин, ние си извоюваме свобода и щастие.

Когато отивах за среща с епископа за първото си интервю за мисия, аз бях благодарен, че бях правил добри избори. Няколко месеца покъсно, аз служех на Господ в Гватемала – учейки други за плана на спасение и за важната роля, която свободата на избор има в този план. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, „Аз знам тези неща”, *Лиакхона*, май 2013 г., стр. 8.
2. *За укрепването на младежите* 2011 г., стр. 2.
3. Д. Тод Кристофърсън, „Moral Agency”, *Ensign*, юни 2009 г., стр. 47.
4. Бойд К. Пакър, „Аз знам тези неща”, стр. 8.
5. Вж. Волфганг Х. Пол, „Дарът на свободата на избор”, *Лиакхона*, май 2006 г., стр. 35.



„Опитвам се да контролирам мислите си, но има толкова много изкушения. Как мога да имам по-чисти мисли?“

Контролирането на мислите е трудно, но е възможно и носи благословии: „Когато се учите да контролирате мислите си, вие можете да преодолеете навици, в това число принизяващи лични навици. Може да добиете смелост, да преодолеете страха и да имате щастлив живот”.¹

Също обмислете следните благословии:

- Чистите мисли ще помогнат да „нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие” и „Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник” (У. и 3.121:45–46).
- Чистите мисли ще ви помогнат да разпознаете вдъхновението, защото Светият Дух говори на вашето сърце и ум (вж. У. и 3. 8:2–3).
- Чистите мисли ще ви помогнат да спазвате първата голяма заповед: да обичаш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум (вж. Матей 22:37).

Има много неща, които може да правите, за да имате по-чисти мисли, както ще видите от идеите в тези страници. Но едно от главните неща, които можете да правите – всъщност това е постепенен процес – е да надвиете „естествения човек”. Естественият мъж или жена харесват нечисти мисли. Ето как може да го надвиете: „естественият човек е враг на Бога ... и ще бъде такъв во веки веков, освен ако не се отдаде на убежденията на Светия Дух и не отхвърли естествения човек, и не стане светия чрез единението на Господа Христа и не стане като дете, покорен, кротък, смирен, търпелив, изпълнен с любов” (Мосия 3:19).

Кое е едно от нещата, които може да направите днес, за да поканите Единението на Спасителя да извърши тази промяна във вашия живот?

БЕЛЕЖКА

1. Бойд К. Пакър, „Достойна музика, достойни мисли”, *Лиахона*, апр. 2008 г., стр. 31.



Медии и приятели

Една добра начална точка в тази насока е да избирате извисяващи филми, музика и литература. Избирайте

приятели, в чиято компания можете да поддържате прилични разговори и да вършите праведни дейности. Като увеличавате добрите неща, за които може да мислите, за вас постепенно ще стане по-лесно да отхвърляте лошите мисли, и самите лоши мисли ще идват по-рядко.

Амбър С., 18 г., Британска Колумбия, Канада

Молитва

Молитвата ме приближава към нашия Небесен Отец и ми помага да се съсредоточа върху добри мисли. Всекидневното изучаване на Писанията укрепва увереността ми при преодоляване на изкушения, в Писанията мога да намеря примери на верни последователи на Христос. Даването на свидетелство също ми помага да поддържам мислите си чисти.

Даша М., 17 г., Киев, Украйна



Писания

Четенето на Писанията всяка сутрин преди училище помага за това. Веднага като се появи лоша мисъл,

незабавно я замествам с нещо по-добро. Вместо да си казвате: „Не, аз не мисля това” (което е добре, ако го правите), заместете го с добра мисъл. Помнете, вие контролирате ума си, а не Сатана. Ние сме доблестни синове и дъщери на

Небесния Отец и ние имаме постоянна задача да се подобряваме.

Ник С., 16 г., Арканзас, САЩ



Добро или правилно?

Вие не може винаги да контролирате каква мисъл ще ви дойде на ум, но може да управлявате това дали тя ще остане. Можете да се запитате: Тази мисъл ще ми донесе ли добро? Ще ми помогне ли да се движа в правилната посока? Когато някое изкушение дойде, тогава изпейте някоя добра песен, спомнете си добър спомен или се молете. Всичко това помага да се заместят лошите мисли с нещо добро.

Лиза П., 17 г., Дания



Примерът на Лехий

В 1 Нефи 15:27, Нефи казва на братята си, че баща им в неговото видение за дървото на живота е бил забиколен от нечистотия. Но Лехий не забелязва нечистотията, защото „неговият ум беше толкова погълнат от други неща”. Това важи и за нас днес. Ако искаме да бъдем изпълнени с праведност, нека се молим, нека се съсредоточим върху праведни неща, тогава нашите умове ще бъдат толкова изпълнени с праведност и добродетели, че нечистите мисли няма да имат сила да останат.

Хати У., 16 г., Аризона, САЩ

Химни

Химните могат да ни помогнат да имаме по-чисти мисли. Добрата музика извисява духа. Когато мога

да слушам химни, това винаги ме извисява към една по-спокойна и по-селестриална среда. Те ми помагат да си спомня за любовта, която Небесният Отец изпитва към всеки един от нас, и става по-лесно да се избягват изкушенията.

Аманда А., 18 г., Амазонас, Бразилия

Семейно изучаване на Писанията

Когато нечисти мисли дойдат в ума ми, старая се да си припомня стиховете, които семейството ми и аз четохме сутринта. Всяка сутрин в 6 часа, семейството ми четем Писанията заедно. Рано е, но е благословия и ме кара да се чувствам по-силна през деня.

Елена У., 16 г., Швейцария



Причастие

Молитвата за причастие заявява, че ако вземем върху си името на Христа, спазваме заповедите Му и винаги си спомняме името Му, тогава винаги ще имаме Неговия Дух да бъде с нас. Като си спомняме за Него,

ние правим усилие да изтласкваме земните мисли и се съсредоточаваме върху мисли с вечна стойност. Когато си спомняме за Него постоянно, нашите мисли, желания и действия ще се променят към по-добро.

Маккей М., 18 г., Юта, САЩ



ПОМИСЛТЕ ЗА ТЕЗИ НЕЩА

„В това понякога несигурно пътуване през смъртността нека също да следваме съвета

от апостол Павел, който ще ни помогне да останем в безопасност и в пътя: „Всичко, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е любезно, що е благодатно – ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално – това зачитайте” (Филипяни 4:8).”

Президент Томас С. Монсън, „Да гледаме назад и да вървим напред”, *Лиакхона*, май 2008 г., стр. 90.

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Когато майка ми се разболя, ние постихме и се молихме за нея, но въпреки това тя почина. Как мога да се примиря с това?”

Изпратете отговора си, а по желание и снимка с висока резолюция, до 15 ноември 2014 година на liahona.lds.org (кликнете „Submit Your Work”), по електронна поща до liahona@ldschurch.org, или на пощенския адрес (вж. стр. 3).

Във вашият отговор трябва да бъде включена следната информация и разрешение: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено разрешение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото разрешение от вашите родители (може и чрез електронна поща), за да бъдат публикувани вашият отговор и снимка.

Отговорите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.



НЕДЕЛНИ УРОЦИ

Тема на този месец:

Да станем
по-подобни на
Христос

Как да задаваме въпроси, които са от значение

Задаването на правилни въпроси може да помогне да се отворят сърцата на хората, за да чуят свидетелство за истината.

От Дейвид А. Едуардс
Църковни списания

Имате възможности да учите всички около вас, независимо дали в едноминутен разговор в автобуса, по време на урок в църквата или при сериозно обсъждане насаме с приятел.

Ето една идея за ефективно обучение при каквато и да е ситуация: задавайте въпроси.

Добрите въпроси водят до добро обучение и, за щастие, задаването на добри въпроси е нещо, което можете да научите, упражнявате и прилагате с успех. Ето как.

Задавайте въпроси, които са от значение

Въпросите, които имат значение, са тези, които ви карат да се замислите дълбоко и да изпитате дълбоки чувства, такива, които водят до истина, свидетелство и промяна. Те могат да са на най-различни теми, но обикновено имат няколко общи неща: (1) не са повърхностни или тривиални (макар да могат да бъдат продължение на тривиален въпрос), (2) имат някаква връзка с всекидневния живот, и (3) ни предизвикват да дадем повече от най-лесния отговор.

Помнете защо задаваме въпроси

Въпросите ни ангажират, като създават празнота, която умовете ни искат да запълнят след това.

По-конкретно, задаването на въпроси, които водят до личен размисъл, може да предизвика появата на следния процес:

1. Хората проявяват интерес към това, което казвате.
2. Те използват свободата си на избор, за да мислят и дадат отговор.
3. Това използване на свободата на избор позволява на Светия Дух да им свидетелства за истината.¹

Имайки предвид този процес, вие ще имате усет какъв вид въпроси да задавате и какви въпроси да избягвате.

Например: Вместо направо да запитате: „Защо четенето на Писанията е важно?“, може да попитате: „Как изучаването на Писанията е променило нещо в живота ви?“

Помнете, че учите хора, което е повече от това да преподавате уроци

Ако познавате хората, които учите, и мислите за техните нужди, вие ще избирате въпроси, чиято цел е да помагат, а не само да предават идеи.

Например: Вместо направо да запитате: „Кои са стъпките в процеса на покаяние?“, вие бихте могли да попитате: „Как може да поправите нещата, когато знаете, че сте извършили нещо грешно?“

Изучавайте и мислете дълбоко

За да се подготвите да учите на Евангелието, изучавайте Писанията и ученията на съвремените пророци и апостоли и се молете Светия Дух да бъде с вас и с тези, които обучавате (вж. У. и З. 42:14; 50:21–22).

Също така, ако искате да задавате на хората въпроси, които наистина ще ги накарат да мислят, необходимо е вие да мислите по същия начин. Обмисляйте това, което изучавате. Ще откриете, че това, което ви кара да се замислите най-дълбоко, са въпросите, които вие си задавате, когато четете.

Обръщайте внимание на онези видове въпроси, които ви карат наистина да се замислите. Това са въпросите, които водят до по-голямо разбиране и по-голямо свидетелство, същият тип въпроси, които бихте могли да зададете, когато помагате на други хора да учат за Евангелието.

Например: Вместо да запитате: „Как можем да придобием милосърдие?“, може да попитате: „Какво мислите, че означава стихът в Мороний 7:48, който ни казва да се молим за милосърдие с „цялото си сърце“?“



Плавно преминаване към задълбочени въпроси

Понякога е най-добре плавно да преминем към въпроси, изискващи повече мислене и самоанализ, т.е. може да започнете, като зададете въпрос, на който се отговаря лесно и след това да го последвате с един или повече въпроси, които водят до отговори, изискващи повече мислене. Ето някои такива примери:

Въвеждащ въпрос	Последващ въпрос
На каква възраст е Джозеф Смит, когато отива в Свещената горичка?	Кога вие сте се молили на Небесния Отец с такова искрено желание, като самия Джозеф Смит?
Вярвате ли в Бог?	Каква роля има Бог в живота ви?
Какво сте правили напоследък, за да служите на други хора?	Как знанието, че всички сме Божии чедра, променя начина, по който гледате на службата?

Ако търсите напътствието на Светия Дух докато задавате въпроси, вероятно е да зададете правилния въпрос в правилното време. Никога не знаете дали въпросът ще е подходящ. Би могъл да промени живота на някого. ■

БЕЛЕЖКА

1. „Вие трябва да упражнявате своята свобода на избор, за да упълномощите Духа да ви учи“ (Ричард Г. Скот, „Получаване на духовно напътствие“, *Лиахона*, ноем. 2009 г., стр. 8).

ИДЕИ ПРИ ЗАДАВАНЕ НА ВЪПРОСИ

- Изчаквайте отговорите.
- Използвайте последващи въпроси, за да насърчавате по-дълбоко размишляване.
- Избягвайте въпроси, които създават противоречия или предизвикват спорове.
- От време на време задавайте въпроси, които изискват размисъл наум.

За повече идеи, вж. *Преподаването – няма по-велико призвание: Ръководство за преподаване на Евангелието* 1999 г., стр. 69–70.

ПРИСЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ КЪМ РАЗГОВОРА

Неща, които да обмисляте за неделните уроци

- Някой задавал ли ви е въпрос, който да ви накара да искате да знаете повече за Евангелието или да промените живота си по някакъв начин?
- Как Спасителят използва въпроси, когато поучава?

Неща, които бихте могли да направите

- Тази седмица, докато изучавате Писанията, направете списък с някои от въпросите, които ви идват на ум.
- В църквата, задавайте въпроси като част от дискусиите по време на уроците.



От старейшина
Джефри Р. Холанд

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

КАК ДА ИМАМЕ СИЛА И УСПЕХ

Някои от вас знаят какви искат да станат и в каква посока да се отправят в своя живот, а някои не. Някои от вас изглежда, че имат толкова много благословии и толкова много чудесни възможности за избор. Други от вас за определено време и независимо по каква причина, се чувстват по-малко късметлии и с по-малко привлекателни възможности в близкото бъдеще.

Но който и да сте и където и да се намирате сега, докато търсите своя път в живота, аз ви предлагам „пътя, истината и живота“ (Иоана 14:6). Където и да мислите, че сте се насочили в живота, аз ви моля „**да дойдете при Него**“ (вж. Матей 11:28–30) като жизнено важна първа стъпка, за да стигнете там, за да имате лично щастие, сила и успех.

Когато Андрей и Петър за пръв път чуват Христос да говори, те биват толкова впечатлени, толкова очаровани, че **тръгват след Него**, когато Той напуска събралите се. Чувствайки, че някой върви след Него, Христос се обръща и запитва двамата мъже: „Що търсите?“ (Иоана 1:38) Други преводи предават отговора Му по-ясно: „Какво искате?“

Те отговарят: „Къде живееш?“

Исус им отговаря: „**Дойдете и ще видите**“. Скоро след това Той тържествено призовава Петър и някои от другите нови апостоли, с думи, изразяващи същата поканна: „**Дойдете след Мене**“ (вж. Матей 4:19).

Струва ми се, че същността на нашия живот може да се сведе до тези два кратки стиха от началото на земното служение на Спасителя. Единият стих е въпросът, отправен към всеки от нас: „Що търсите? Какво искате?“ Вторият стих е Неговият отговор как да постигнем това. Които и да сме, и каквито и да са нашите проблеми, Неговият отговор е винаги един и същ: „**Дойдете при Мен**“. Елате, вижте какво правя, как прекарвам времето Си. **Научете за Мен**, следвайте Ме и когато сте с Мен, Аз ще дам отговор на молитвите ви и мир на душите ви.

Мои скъпи млади приятели, аз не зная друг начин за вас да успеете, да сте щастливи или да сте в безопасност. Не знам друг начин, по който да сте способни да носите товарите си или да намерите това, което Яков нарича „това щастие, което е приготвено за светиите“ (2 Нефи

9:43). Ето затова ние **сключваме сещени завети**, основаващи се на Единителната жертва на Христос, и затова ние **взимаме върху си Неговото име**.

Исус е Христос, Синът на живия Бог. Това е Неговата истинска и жива Църква. Той желае ние да дойдем при Него, да Го следваме, **да бъдем утешавани от Него**. След което, Той желае ние **да даваме утеха на други**. Нека имаме достатъчно вяра да **приемем добрината на Бог** и милостта на Неговия Единороден Син. Нека дойдем при Него и бъдем изцелени. ■

От вечер край огнището, проведена в Университета Бригъм Йънг на 2 март 1997 г.

КАК ПРИЛАГАТЕ ТОВА?

„Исус Христос иска ние да Го следваме. Необходимо е да помагаме на другите хора и да не забравяме, че Той никога няма да ни забрави“.

Сесилия Е., Филипините

„За да дойдем при Спасителя, ние трябва да живеем съобразно Неговия пример и да Му позволим да бъде непрестанно с нас във всеки момент от деня“.

Алисън Л., Аризона, САЩ



–СЕМЕЙНА ИСТОРИЯ–

ВЕЧЕ РАБОТЯ ПО НЕЯ

Започването може да бъде лесно и забавно. Младежи по целия свят вършат работа по семейна история и това има значение.

Откъде да започнете? Може би си мислите, че роднините ви вече са свършили всичката работа, която има да се върши. Или може би сега започват работата по семейната история и тя изглежда много трудна. Без значение дали ще започнете, като водите личен дневник, подготвяте имена за храмова работа или търсите данни от живи роднини, *вие* участвате в работата по семейна история по един забавен и съдържателен начин.

Воденето на личен дневник: Осъзнаване на благословиите ни

Воденето на дневник не е лесно. Често си казваме, че сме твърде заети, изморени или това, което се е случило, не е достатъчно интересно, за да бъде записано. Преди няколко години осъзнах, че воденето на дневник не трябва да бъде трудно и че мога да се науча да го обичам.

Започнах, като записвах по едно нещо всеки ден. Нямах значение дали беше дълго или впечатляващо; записвах това, което беше в ума ми или което се бе случило през деня. Това вече благославяше живота ми.

Един ден мой роднина имаше трудности и не бях сигурна какво да ѝ кажа, тогава получих подтик да ѝ прочета една от записките в дневника си. Можех да споделя малка част от мен, която бях записала в онзи малък дневник с черни корици, и видях, че това ѝ помогна да се утеши.

Гарантирам, че ако започнете, като записвате по едно нещо на ден, това ще благослови живота ви. Без значение дали са големи или малки, записването на благословиите в живота ви може да ви помага да ги осъзнаете.

Джентри У., Юта, САЩ

Да намерим радост в семейната история: Търсене на предшественици

Когато бях кръстен, много чувах за семейната история, но не знаех как да я върша и дали изобщо ще мога да я върша. Реших да се моля за това и почувствах, че трябва незабавно да започна да работя по семейната история. Чувствах, че предшествениците ми очакваха с нетърпение да започна и че те ще ми помогнат да намеря данните, необходими за извършване на обредите.

Започнах, като изкарах курс за обучение по семейна история и кратко време след това получих призование като консултант по семейна история. Бях нервна, защото не знаех много в тази област, но приех призованието.

Един ден посетих сестрата на баба ми, която имаше документи за моята прабаба. Тя не искаше да споделя много данни, защото те имаха традиция да не говорят за починали роднини. Каза, че на следващия ден има годишнина от смъртта на прабаба и че ще изгори документите. Помолех я да взема някои данни от тях, преди да ги изгори и тя ми позволи. Знаех, че Небесният Отец ще ми помогне да продължа проучването си.

Докато служех в центъра по семейна история близо до храма, аз продължавах да откривам данни за семейството си. Научих, че двама от прародителите на прабаба ми са италиански имигранти, които имали ферма близо до Сао Паоло, Бразилия. Семейството ми бе изгубило връзка с роднините от тази ферма, но аз намерих братовчед, който пишеше книга за родословието на нашето семейство. Той ми предаде книгата, която му бе отнела 9 години да я напише. Каза ми, че не е знаел защо трябвало да я напише, но чувствал, че тя ще помогне на някого в бъдещето. Зная, че духът на Илия го бе вдъхновил.

Моят опит ме научи, че ние вършим свята работа. Предшествениците ни очакват нашата помощ и са на наша страна, за да ни помогнат.

Габриел Д., Бразилия



Извършване на храмова работа: Свещени обреди

Аз съм отскоро обърнат във Вярата и съм единственият член на Църквата в семейството ми. Научих, че един от свещените обреди е кръщението за мъртвите. Отидох на една храмова обиколка и докато слушах разказ за обредите, почувствах тих, тънък глас да ми казва да отида в центъра по семейна история и да предам искане за храмов обред за майка ми, която бе починала. Бях много щастлив, когато в моя акаунт от FamilySearch бе потвърдено по-късно, че храмовата работа за нея е била извършена. Това укрепи свидетелството ми и знам, че една от причините да сме тук на земята е да помогнем на предшествениците си да приемат истинното Евангелие на Исус Христос.

Марвин С., Филипините

Следване на подтиците: Да се учим от живите роднини

След като завърших средното си образование, почувствах подтик от Светия Дух да посетя всичките ми дядовци и баби. Имах известно свободно време и осъзнах, че може да нямам отново такава възможност, така че прекарах по една седмица с двете двойки.

Прекарах времето си в ровене в стари кутии, четене на писма и разглеждане на стари снимки. Записах





УЧАСТВАЙТЕ В НЕЩО ВЕЧНО

„Молили ли сте се за работата свързана с вашите предци? Оставете на заден план нещата във вашия живот, които нямат истинско значение. Решете да вършите нещо, което има вечни последици. ...

Където и по света да се намирате, с молитва, вяра, решителност, усърдие и малко жертва вие можете да дадете значим принос. Започнете сега. Обещавам ви, че Господ ще ви помогне да намерите начин. И ще направи така, че да се чувствате прекрасно”.

Старейшина Ричард Г. Скот от Кворума на дванадесетте апостоли, „Радостта от изкуплението на мъртвите”, *Лиахона*, ноем. 2012 г., стр. 93.

биографиите на дядовците и бабите си, разгледах гробищата и посетих местата, където те и техните роднини са живели и работили. Беше забавно! Научих толкова много за предшествениците си, моите дядовци, баби, родители и за самата мен. Разбрах, че не бих живяла по начина, по който живеех сега, ако не бяха предшествениците ми.

След пътуването си се върнах с над 1 000 имена на мои предшественици, като можах да извърша храмова работа за много от тях. Следвайки подтиците на Светия Дух да посетя дядовците и бабите ми бе едно от най-добрите решения, които съм вземала.

Шенли П., Калифорния, САЩ

Чувствайки се у дома: Да занесем имена в храма

Когато попитах баща си за идеи по отношение на семейната история, за да завърша моята програма Личен напредък, той обясни, че е намерил някои семейни имена преди няколко години, но не е имал възможност да ги подготви за храмова работа поради липса на време за това. Моята дейност би могла да даде възможност тези членове на семейството да получат храмови благословии.

През следващите няколко месеца аз прекарвах следобедите и вечерите в неделя като въвеждах имената в компютър и слушах семейни разкази от баща ми. Даже поръчахме микрофиш от библиотеката, за да намерим повече данни. Понякога, когато беше трудно да разчитам старите библиотечни микрофилми, казвах мъгчаллива молитва и после вземах хартия, за се да опитам да прекопирам образите. И от неизвестното се появяваха имена.

Накрая успях да събера много семейни имена, а младежите в нашия район ми помогнаха да извърша кръщенията. Родителите ми и други членове от района използваша картите с имената, за да извършат другите храмови обреди.

Сякаш преди да се усетя, аз самата вече се подготвих да отида на храм за собственото си надаряване. Чувствах се въодушевена, но и притеснена.

Когато тръгнахме за храма, баща ми обясни че намерил някои от картите със семейни имена, които бях приготвила по моя проект от Личен напредък. Някои от тях бяха изгубени, така че татко донесе карти, за да може той, майка и моят годеник да ги попълнят. Той спомена имената им и си ги спомних от работата по моя проект.

Докато извършвах свещените обреди в храма, се чувствах обградена от любими хора и от двете страни на завесата. Изпитвах дълбоко чувство на мир от знанието, че мога да бъда свързана с моето семейство завинаги. ■

Холи П., Айдахо, САЩ




СПОДЕЛЕТЕ ПРЕЖИВЯВАНИЯТА СИ

Споделете преживяванията си по семейна история на lds.org/youth/family-history/experiences.

НАМЕРИ ТЯХ, НАМЕРИ СЕБЕ СИ

За оформянето на живота ви са допринесли много поколения преди вас.
Открийте къде започва вашата история.
Посетете FamilySearch.org.





След интервюто ми за мисия, моят президент на кол ми каза: „Странни неща ще се случват в живота ти, за да се опитат да те накарат да промениш решението си“.

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА МОЯТА МИСИЯ

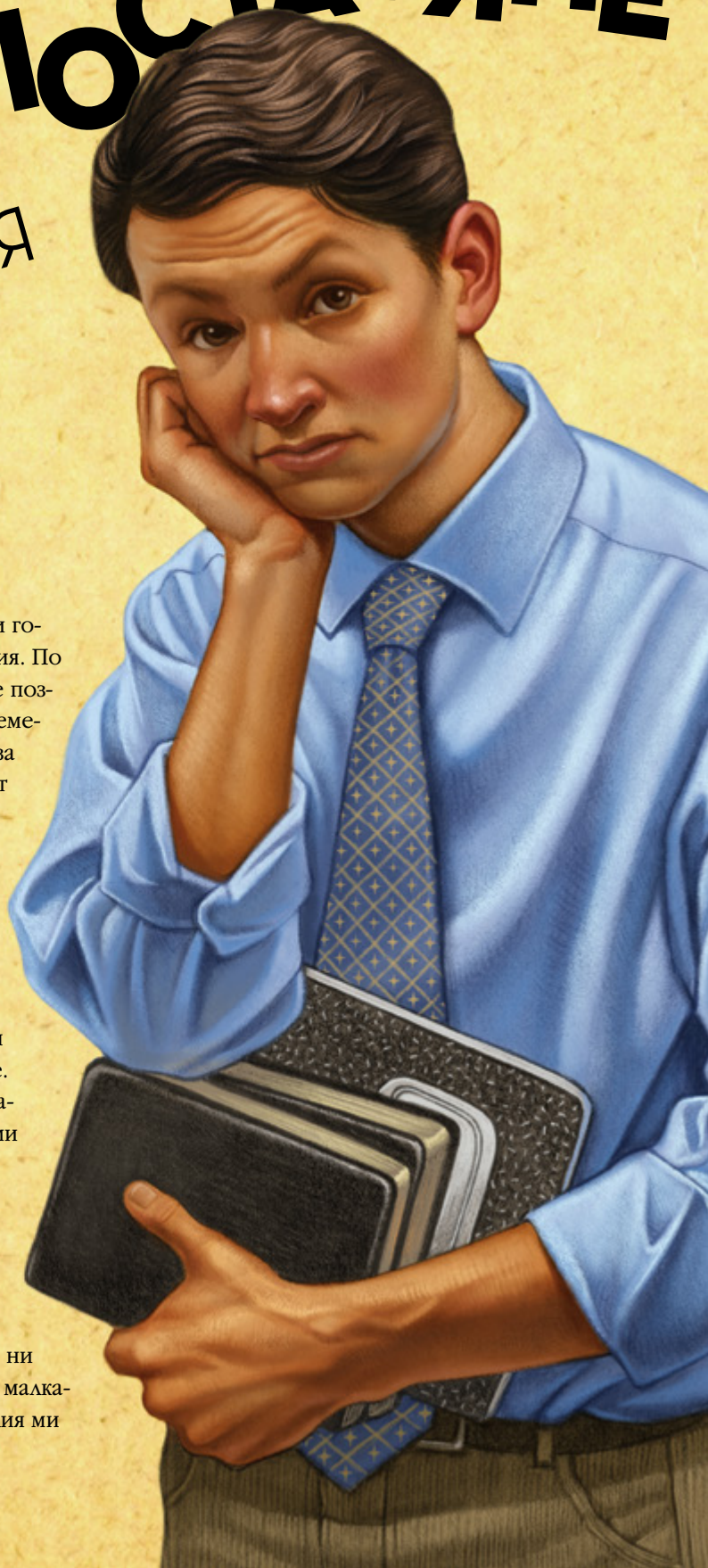
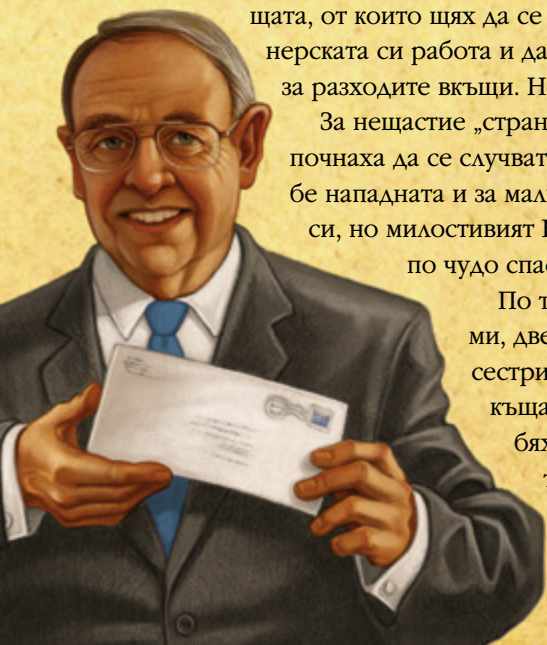
От Алсенир де Суза

Присъединих се към Църквата на 15 години и четири години по-късно подадох документи да служа на мисия. По време на интервюто с моя президент на кол, той ме поздрави за решението ми да служа на Господ като пълно време мисионер. След това този вдъхновен ръководител каза нещо, което ми направи дълбоко впечатление: „Братко, от сега нататък странни неща ще се случват в живота ти, за да се опитат да те накарат да промениш решението си да служиш на Господ“.

Докато изчаквах да получа призованието си за мисия, работех и се обучавах във фирма Ксерокс. Тази работа ми даваше възможност да получа някои от нещата, от които щях да се нуждая при мисионерската си работа и да помогна на майка си за разходите въкъщи. Нещата вървяха добре.

За нещастие „странни неща“ наистина започнаха да се случват. Най-напред майка ми бе нападната и за малко да умре от раните си, но милостивият Небесен Отец като по чудо спаси живота ѝ.

По това време майка ми, двете ми по-малки сестри и аз живеехме в къща под наем. Доходите ни бяха от моята заплата и малката пенсия от починалия ми





НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ

„Противопоставяне има почти навсякъде, където се е случило нещо хубаво. То може да

се появи, когато вие се опитвате да получите образование. Възможно е да ви засегне след първия месец от службата ви като мисионер. ...

Преди всяко важно решение трябва предпазливо и внимателно да обмисляме нещата, но след като вече имаме просветление, трябва да сме готови за изкушения, които ни карат да се откажем от доброто. Ако е било правилно, след като сте се молили и сте получили напътствие, то това е правилно и сега. Не се отказвайте, когато натискът се увеличава“.

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, „Не отхвърляйте увереността си“, Лиахона, юни 2000 г., стр. 38.

преди години баща, която майка получаваше.

Някои хора, включително членове на Църквата, ме питаха: „Ще имаш ли смелост да изоставиш майка си в това положение и да отидеш на мисия?“ Чуването на този въпрос отново и отново започна да поражда съмнения в сърцето ми.

Един ден моят президент на кол ми се обади и ми каза, че призованието ми за мисия е пристигнало и ме помоли да отида в офиса му вечерта, така че да ми предаде дългоочаквания плик от централата на Църквата. Бях едновременно притеснен и щастлив след като чух новината.

В същия ден началникът от работата ми ме извика да поговорим преди обед. Когато влязох в офиса му, той ме поздрави приятелски и няколко минути говорихме за обучението ми и какво съм научил от работата си във фирмата. След това този влиятелен човек във фирмата ми каза нещо, което е мечта за повечето хора в целия град:

„Ти свърши добра работа като обучаващ се и искаме да те наемем в екипа. Какво мислиш за това?“

Това бе едно от най-трудните решения в живота ми. Секундите бяха

като цяла вечност. Имах чувството, че чувам хора да ме питат дали щях да лиша майка си от моята финансова подкрепа, за да отида на мисия.

Въпреки това си спомних нещата, които научих от Писанията и от моите Църковни ръководители, и по един много свещен начин аз знаех с непоколебима сигурност, че Бог иска аз да служа като пълновременен мисионер в Неговата Църква. Знаех, че Той ще се погрижи за семейството ми, че можех да Му се доверя и че всичко ще бъде наред.

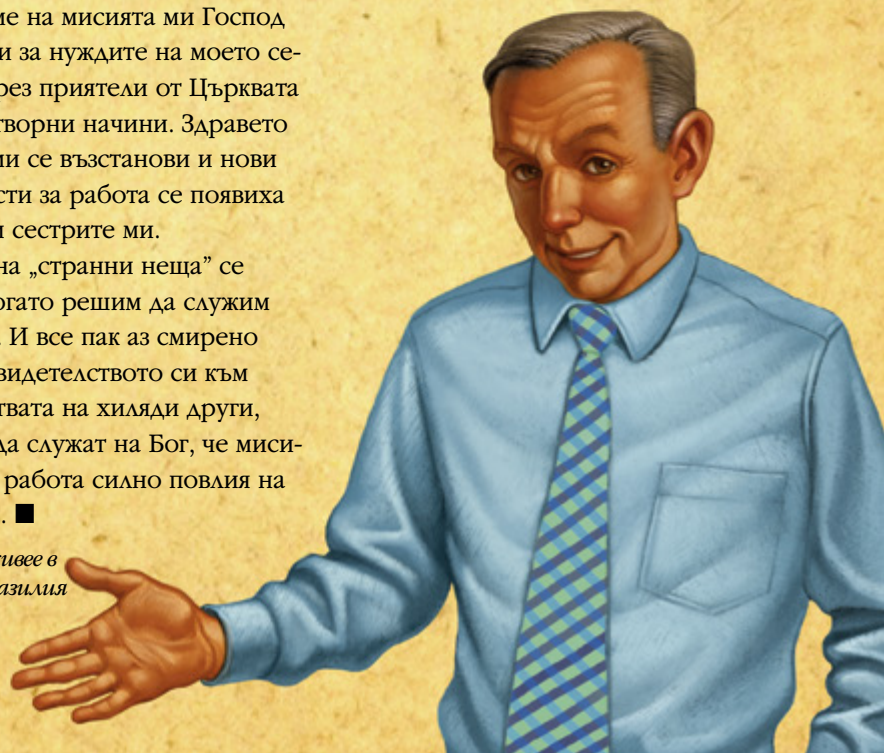
Обясних положението на началника си и отговорът му продължава да кънти в ума ми: „Мислех, че си по-сериозен млад мъж, а ето сега отказваш възможността на живота си“.

Благодарих му от дълбините на сърцето си и след 28 дни се явих в Центъра за подготовка на мисионери в Сан Паоло, Бразилия.

По време на мисията ми Господ се погрижи за нуждите на моето семейство чрез приятели от Църквата и по чудотворни начини. Здравето на майка ми се възстанови и нови възможности за работа се появиха пред нея и сестрите ми.

Наистина „странни неща“ се случват, когато решим да служим на Господ. И все пак аз смирено добавям свидетелството си към свидетелствата на хиляди други, тръгнали да служат на Бог, че мисионерската работа силно повлия на живота ми. ■

Авторът живее в Манауш, Бразилия





ДА НАУЧИМ ПОВЕЧЕ ЗА ОНОВА, КОЕТО ПРЕДСТОИ

Младежи в Осло, Норвегия прекарват един ден в подготовка за живота им като пълновременни мисионери.

От Катрин Апелсет-Ааненсен

След като президент Томас С. Монсгън обяви промяната във възрастта за мисионерска служба, младежи в цялата Църква с желание откликват не само на поканата да служат, но и на поканата да се *подготвят* да служат. И един начин за подготовка е да се научи нещо повече за това, което предстои като пълновременен мисионер.

Някои младежи в Норвегия направиха точно това по време на програмата „Мисионерско преживяване“ с продължителност един ден, организирана от район Фредрикстад на кола Осло Норвегия.

Постъпване в Центъра за подготовка на мисионери

Младежите се събраха в една стая в сградата за събрания, която даде представа за център за подготовка на мисионери. „Получихме задачата да научим за определена страна“ – казва Якоб Р. от район Мос. „Това ни даде представа какво представлява да получим призвание за мисия и да узнаем, че можем да бъдем призвани за места, които са различни от тези, на които сме свикнали“.

Среща с „президента на мисията“

„След това отидохме в следващата стая да се срещнем със завърнал се мисионер, който играеше ролята на президент на мисия“ – казва Симон У. от район Осло. Този завърнал се мисионер и други като него ни говориха какво да очакваме, докато служим на мисия. Мисля, че беше наистина уместно да научим от завърнали се мисионери с какво ще се сблъскаме по време на пълновременна мисия“ – казва Симон. Участващите също получиха мисионерска табелка с името си, назначи им се колега и бяха инструктирани да бъдат с колегата си през цялото време.

Развиване на умения

Кръжоци на различни теми обучаваха младежите как да се развиват



духовно, но и как да се справят с всекидневните грижи, като пране, вместването в определен бюджет и поддържането на добра физическа форма.

„Особено ми хареса кръжокът за това как да започваме разговор за Евангелието” – казва Ингер-Софи Й. от район Осло. „Това е нещо, което мога да започна да правя още сега”.

„Харесах обсъждането как да използваме *Проповядвайте Моето Евангелие*”, казва Карл Фредрик О. от район Фредрикстад. „Винаги съм си мислил, че мисионерите имат свой списък от Писания да изучават, но открих, че това, което вече уча в семинара, ще ми помогне като мисионер, както ще ми помогне и това, което вече изучавам от *Проповядвайте Моето Евангелие*.”

Много млади мъже казват, че едно от най-паметните обучения бе от кръжока за умения при гладенето на бяла риза. „Това ми напомни, че има много практически умения, върху които мога да работя, за да се подготвя за пълновременна мисия” – казва Джейкъб.

„Научих, че има много неща, които мога да върша още сега, като например да работя с пълновременните мисионери, служещи тук, така че всички да сме част от

един екип” – казва Сара Р. от район Сандвика. „Членовете също са мисионери“.

Като напомняне, че мисионери служат по целия свят, закуските бяха приготвени по рецепти от различни страни. „Чуждите закуски ми дадоха идея да пробвам нови видове храна сега, така че да свикна да опитвам неща, с които тук не се храним редовно. Това ще ми помогне по-бързо да се приспособя, ако получа призование да служа в места, където ядат неща, с които не съм свикнал” – казва Симон.

Подготовка

„В края на деня, след като изслушахме свидетелствата на двама младежи и на двама завърнали се мисионери, ние изпяхме химна „От Небесния ни Цар избрани” – казва Лис Андреа О. от район Фредрикстад. „Чувствах, че ако продължавам да пея този химн през цялото време, това ще ми напомня постоянно, че когато сме мисионери, ние служим на Небесния Отец и Той ще ни благославя”.

Към края на деня младежите в кола разбраха, че не само се подготвят за пълновременни мисионери, но и за мисионери през целия си живот от сега нататък. ■

Авторката живее в Осло, Норвегия

КАКЪВ Е ЖИВОТЪТ НА МИСИОНЕРИТЕ?

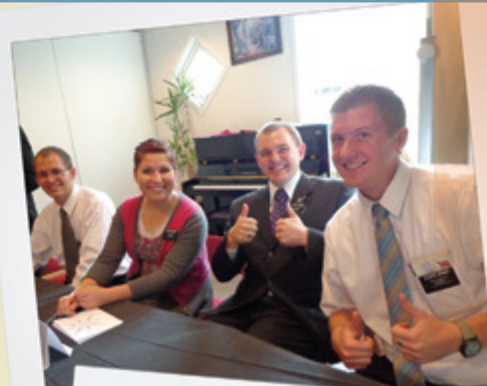
Научете повече как може да се подготвите за служба като мисионери чрез видео клипове, други източници и отговори на често задавани въпроси на youth.lds.org (натиснете „Мисионерска подготовка”).



НАЙ-ВАЖНАТА ПОДГОТОВКА

„Първото най-важно нещо, което можете да направите, за да се подготвите за призованието си, е да станете мисионери много преди да отидете на мисия”.

Старейшина Дейвид А. Беднар от Кворума на дванайсетте апостоли, „Да станеш мисионер”, *Лиахона*, ноем. 2005 г., стр. 45.



СЛУЖИМ СЕГА, за да можем ДА СЛУЖИМ ПО-КЪСНО

От Мич Барбоса

По истинска история

„Служете Господу от все сърце”
(1 Царете 12:20).

„**Д**а се състезаваме до Църквата!” – каза Мормон, сочейки върха на сградата, който се виждаше над палмовите дървета. След това той се затича с всички сили, за да изпревари

по-малкия си брат Мориан.

Момчетата и родителите им вече бяха изминали около километър и половина от дома си, но Мормон и Мориан все още тичаха бързо, когато най-после стигнаха



до металната врата пред сградата за събрания на района им. Спряха, за да си поемат дъх.

Преди да решат кой печели, едно друго момче им извика: „Искате ли да играем *футбол*?”

Мормон обичаше *футбола*, но той и семейството му отиваха да чистят сградата на района, така че да бъде готова за църковното събрание на следващия ден.

Той поклати глава. „Не сега – по-късно!” – отвърна той.

Скоро след това Мормон и Мориан вече усилено чистеха. Мормон местеше столове и метеше пода с баща си, докато Мориан миеше пода с майка си.

По-късно момчетата се захващаха заедно да мият огледала в тоалетната. „Не мислех, че ще ми хареса да почиствам сградата, но е забавно” – каза Мориан. „Какво ще кажеш, Мормон? Затова ли дойде тук, вместо да играеш *футбол*?”





Мормон се замисли за баща си. Той бе епископ на района им, но все пак отделяше време, за да помогне с почистването на сградата.

„Тук съм, защото искам да съм като татко“ – каза Мормон.

След това той си помисли за мисионерите в района им. Те бяха заети да ходят от врата на врата, споделяйки Книгата на Мормон с хората. Те ги канеха да дойдат на църква в сградата, която момчетата почистваха.

„Тук съм също, защото искам един ден да служа на мисия“ – мислеше си Мормон. „Мога да помагам на мисионерите, като подготвям сградата“.

Мормон си представи утрешния ден, когато той и брат му щяха да станат в 6 часа, да отидат пеша до църквата, облечени в бели ризи и връзки и да подготвят столовете и книгите с химни в стаята на Неделното училище за деца.

„Тук съм, защото искам да имам

църковно призвание“ – мислеше си той.

Мормон си спомни, че скоро ще стане дякон. Тогава ще раздава причастието и ще върши много други неща, за да служи.

„Тук съм, защото следващата година ще получа свещеничеството и искам да направя всичко възможно сега, за да се подготвя“.

Мормон вече бе направил нещо, за да се подготви за

свещеничеството: той бе получил своята награда „Вяра в Бог“. Вече се учеше да живее според Евангелието и да служи на другите хора.

Накрая погледна брат си в огледалото и се усмихна.

„Аз съм тук, защото обичам Господ – каза той – и защото, ако служа сега, това ще ми помогне да се подготвя да служа по-късно“.

Авторката живее в щат Юта, САЩ

ПОДГОТОВКА ЗА СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО



Съвети от Дейвид Л. Бек, Общ президент на Младите мъже:

- Поканете Духа в живота си и изберете приятели, които ще ви помагат да избирате правилното. Живейте съгласно стандартите в *За укрепването на младежите*.
- Научете какви ще са задълженията ви като дякони. Прочетете за свещеничеството в *Да изпълним своя дълг към Бог*

и Предани ще сме на вярата. Присъствайте на предварително представяне на свещеничеството във вашия район или клон.

- Подгответе се да отидете на храм и да извършите кръщение за мъртвите.
- Радвайте се на забавни дейности и църковна обръщения с други младежи.
- Знайте, че Небесният Отец ви се доверява и разчита на вас. Открийте колко много можете да свършите с Негова помощ!

МАТИЛДЕ

се подготвя за Младите жени

От Джен Уилкс, Юта, САЩ

Матилде бе развълнувана, че скоро ще влезе в организацията на младите жени, но не беше сигурна какво да очаква. Така че тя поговори с баба си. Баба ѝ е сестра Бони Оскарсън, обща президентка на Младите жени. Тя можеше да сподели чудесни съвети!

Попитайте майка си, баба си или някоя от жените във вашия район какво си спомнят за Младите жени. Може да научите някои забавни неща.

ЗАБАВЕН ФАКТ

Матилде нарича баба си „Мо“, съкратено от *модер*, което е шведската дума за майка.

Тогава ...



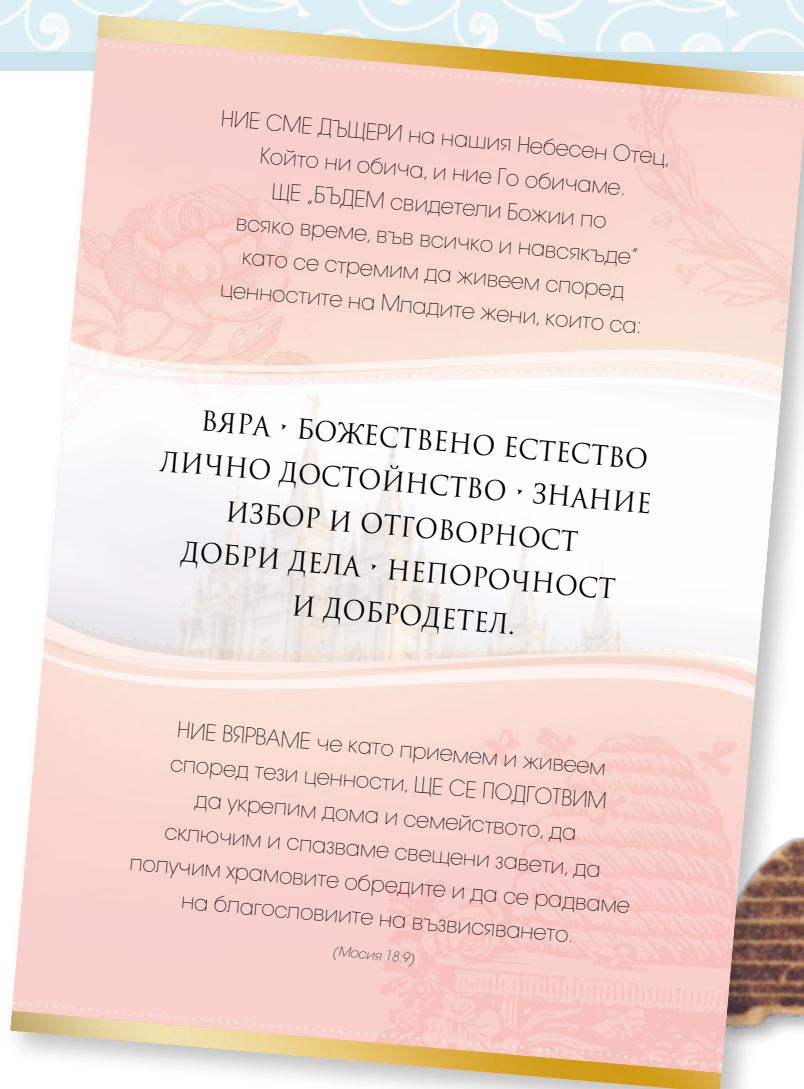
Когато сестра Оскарсън бе част от Младите жени, тя печелеше значки, когато завършеше определена задача. Зашиваше ги на специална лента от плат, заедно с едно цвете, което символизираше вяност.





СЪВЕТИ НА СЕСТРА ОСКАРСЪН ЗА ПОДГОТОВКА!

- Създайте връзка с Небесния Отец, като се молите и четете Писанията.
- Научете за програмата Личен напредък
- Четете Писанията, *За укрепването на младежите и Лиахоната*.
- Започнете да учите мотото на Младите жени. Ще го репетирате всяка седмица заедно с всички други млади жени.



... а сега



Тази огърлица със символа на Младите жени ще ви напомня да сте светлина за другите и да подкрепяте истината и праведността.

Също може да заслужите специални ленти, когато завършите дейностите и проектите от програмата за Личен напредък.

Тогави ще получите медальона на Младите жени.



НОВО НАЧАЛО

Матилде отиде на специална дейност, наречена Ново начало. Те имаха забавен урок и научиха за програмата Личен напредък.

Матилде също работеше върху своята награда „Вяра в Бог“ и се стараше да научи наизуст Символът на вярата.

МАТИЛДЕ НЯМА ТЪРПЕНИЕ ЗА ...

- Дейности всяка седмица
- Да се запознае с други момичета от Младите жени.
- Да отиде на лагер на Младите жени.

СПЕЦИАЛЕН СПОМЕН

Матилде и много от нейните братовчеди и братовчедки бяха в Центъра за конференции на 6 април 2013 година. Но те не знаеха защо баба им бе поканила всички да дойдат на Общата конференция. Бяха изненадани и развълнувани, когато тя бе подкрепена като Обща президентка на Младите жени!



Нашето време да блестим

Boldly ♩. = 58-68

Words by Jan Pinborough
Music by Janice Kapp Perry

F C F G m 7 C 7 F

Girls
1. Like Es-ther of old I'll stand, true to the Lord's com-mands, De-
2. Like A-bish I'll serve with might, spread-ing the gos-pel light. I'll

B \flat C 7 A 7 D m G 7 C 7

Boys
fend-ing with cour-age and serv-ing with faith in Heav-en-ly Fa-ther's plan. Like
tell those I meet of its won-der-ful truths. My faith in the Lord burns bright. Mo-

F C F G m 7 C 7 F

Ne-phi of old I'll stand, bless-ing my fel-low man, Pro-
ro-ni, who stood for right, nev-er gave up the fight. Like

B \flat C 7 A 7 D m B m 7 C 7 F *Chorus*

Girls & Boys
tect-ing with hon-or and show-ing res-pect for Heav-en-ly Fa-ther's plan.
him I will strive to be no-ble and true. I'm hold-ing my ban-ner high. It's our

B \flat F C F B \flat F G m 7 C 7 F

time to shine, our time to pre-pare. We have learned God's word. We're read-y to share!

© 2013 на Ян Пинбъроу и Джанис Кап Пери. Всички права запазени.

Тази песен може да се копира с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата.

Тази бележка следва да се вижда на всяко направено копие.

СПЕЦИАЛЕН СВИДЕТЕЛ



От старейшина
Куентин Л. Кук

От Кворума на дванадесетте апостоли

Членовете на Кворума на дванадесетте апостоли са специални свидетели за Исус Христос.

Как мога да помогна с работата по семейна история?

Старейшина Кук
предлага да проведем
събиране за семейното
дърво. Ето как!

Нека всеки от вашето семейство да донесе семейни истории, разкази и снимки. Включете предмети със сантиментална стойност, принадлежали на баби, дядовци и родители.

Вълнуващо е да научим за живота на наши роднини – откъде идват и как са живели.

Разберете кои храмови обреди все още трябва да се извършат и съставете задачи за храмова работа.

Помогнете тези истории и снимки да се сканират и качат във Family Tree на FamilySearch.org.

От „Корени и клони,” Лиахона, май 2014 г., стр. 44.

„Семейството: Прокламация към света“ дойде от Бог за да помогне на семейството ми

СЕМЕЙСТВОТО ПРОКЛАМАЦИЯ КЪМ СВЕТА

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО И СЪВЕТЪТ НА ДВАНДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ
НА ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС НА СВЕТИНТЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

НИЕ, ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО И СЪВЕТЪТ НА ДВАНДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ НА ЦЪРКВАТА НА ИСУС ХРИСТОС, на светните от последните дни, Тръжествено провъзгласяваме, че бракът между мъжа и жената е постановен от Бог и че семейството заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца.

Всички човешки същества – мъже и жени – са създадени по образа на Бог. Всички те са възлюбени духовни синове и дъщери на Небесния Отец и като такива всички имат божествена природа и съдба. Полът е съществена характеристика на личността в доземното, земното и вечното самосъществуване и цели.

ВЪЗЕМНАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ духовите синове и дъщери познават и почитат Бог като техния Вечен Отец и приели Неговия план, чрез който децата Му могат да получат физически тела и да придобият земни опит, за да напреднат към съвършенство и напълно да осъществят своята божествена съдба като наследници на вечен живот. Божественият план за съществуване и напълно да осъществят своята божествена съдба като наследници на вечен живот. Божественият план за съществуване и напълно да осъществят своята божествена съдба като наследници на вечен живот. Божественият план за съществуване и напълно да осъществят своята божествена съдба като наследници на вечен живот.

ПЪРВАТА ЗАПОВЕД която Бог даде на Адам и Ева, се отнася до възможността им, като съпруг и съпруга, да станат родо-възпроизводители, като заповедта на Бог към Неговите деца. Ние заявяваме, че заповедта на Бог към Неговите деца да се спазват и да изпълняват заповедта на Бог за съдбата заявяваме, че Бог е заповилял светините си за създаването на потомство да се използват само между мъж и жена, законно свързани като съпруг и съпруга.

НИЕ ЗАЯВЯВАМЕ, че начинът, по който земният живот се състои, е божествено постановен. Ние потвърждаваме светостта на живота и неговата важност във вечния план на Бог. **СМЪРТУТЪТ И СЪПРУГАТА** имат важната отговорност да се обичат и да се грижат един за друг и за своите деца. Ето, на следство от Господа са челата” (Псалми 127:3). Родителите

имат свещени дълг да отглеждат децата си в любов и праведност, да се грижат за техните физически и духовни нужди, да ги учат да се обичат и да си служат, да съблюдават заповедите Божии и да бъдат граждани, спазващи закона, и да живеят. Съпругите и съпругите, майките и бащите ще бъдат отговорни пред Бог за самосъблюдаването от тези свои задължения.

Семейството е постановено от Бог. Бракът между мъжа и жената е съществено елемент в Неговия вечен план. Отредено е децата да се раждат в рамките на брачната връзка и да бъдат отглеждани от баща и майка, които изцяло почитат брачните завети. Щастие в семейния живот е най-вероятно да се постигне, когато се гради върху учението на Господ Исус Христос. Успешните бракове и семейства се установяват и се поддържат върху прищипване на вярата, молитвата, покаянието, състраданието, работата и благодарността, се поддържа общо уважение, обич, състрадание, работата и благодарността, се поддържа общо уважение, обич, състрадание, работата и благодарността, се поддържа общо уважение, обич, състрадание, работата и благодарността, се поддържа общо уважение, обич, състрадание, работата и благодарността.

НИЕ ПРЕДУПРЕЖДАВАМЕ тези, които нарушават заветите за целомъдрие, които бичестят брачните партньорства, че те си, или които не изпълняват семейните си задължения, един ден ще бъдат отговорни пред Бог за това. Също така ние предупреждаваме, че разпадането на семейството не доведе на отнемане хора, общността и нашите белизните, предказах от дърветите и от съвременните пророци.

НИЕ ПРИЗОВАВАМЕ отговорните граждани и държавни служители навсякъде по света да подкрепят мерките, предвидени да запазят и укрепят семейството като основна единица на обществото.

Тази прокламация бе прочетена от президент Гордън Б. Хинкли като част от неговото послание на общото събрание на Обществото за всички момичета, състояло се на 23 септември 1995 г. в Солт Лейк Сити, Юта.

От Ерин Сандърсън и Джийн Бингъм

Децата притежават голяма сила – силата да водят до промяна в семейството! Всички семейства са различни, но всяко семейство е важно за Небесния Отец. Той иска семействата ни да са силни, затова ни даде „Семейството: Прокламация към света”, за да ни помогне. Небесният Отец знае, че **ти** можеш да помогнеш на семейството си да бъде силно.

Ти си част от едно вечно семейство, което се нуждае от твоята помощ.

Ти можеш да донесеш щастие, доброта и любов в твоето семейство.

Вие можете да се изслушвате взаимно, да работите и играете заедно, да си прощавате и да си помагате.

Ти можеш да четеш Писанията заедно с твоето семейство.

Ти можеш да бъдеш добър пример за семейството си, когато се молиш и спазваш заповедите. ■


Авторката живее в щат Юта, САЩ

Писания

- Иоана 15:11

Идеи за семейна реч

Небесният Отец иска всички семейства да са силни и да се върнат при Него. Обсъдете какво може да направи всеки член на семейството, за да помогне на семейството да бъде силно.



Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Аз мога да укрепя семейството си като

Ти можеш!



Украсете един чист, празен буркан с този етикет (вдясно) и с няколко снимки или рисунки. На подходящи хартиени лентички напишете идеи как можете да укрепите семейството си. Отрежете лентичките и ги поставете в буркана. Всеки ден теглете една лентичка от буркана и правете това, което пише на нея. Като се опитвате да живеете според идеите си, може да допринасяте за своето семейство!



АЗ МОГА!



Аз съм Барбара от ЧИЛИ

Откъси от интервю
на Ейми Джейн Лийвит

Барбара живее в Чили, една страна, намираща се на западния бряг на Южна Америка. На картата тя е дълга, тънка и с формата на лента. Има места от територията ѝ където е горещо и сухо (като пустинята Атакама) и места, които са тропически и влажни (като Великденските острови). Тя живее в столицата на Чили – Сантяго. ■

Авторката живее в щат Юта, САЩ



Аз съм единственият член на Църквата в моя клас. Това ми дава възможност да разказвам на приятелите си за Исус Христос и Книгата на Мормон. Веднъж най-добрата ми приятелка ме помоли да я науча как да се моли. Така че ѝ обясних. След това, двете казахме молитва за обяда в училище.



Аз съм на 9 години и имам двама по-малки братя. Старая се да бъда добра кака и да помагам да се грижа за тях и да ги занимавам с игри. Обичам да се грижа за деца. Искам да стана учителка, когато порасна.

През 2013 година станах на 8 години и бях кръстена и потвърдена от баща ми. Бях много развълнувана. Беше специално събитие за мен, което винаги ще си спомням.



*¡Hola,
amigos!**

** „Здравейте, приятели!“ на испански*

Честваме забавни празници в Чили. На 18-ти септември е Денят на независимостта, а на 19-ти е Денят на въоръжените сили. През тези дни танцуваме националния танц, наречен „Ла Куека“ и ядем апетитни месни тригуни, наречени емпанадас.



През почивните дни семейството ми обича да ходи на излети и да караме бързите в планините близо до дома ни. Също обичаме да ходим на плаж.



Приготвяме специална храна за Коледа – домати, пълнени с риба тон. В Чили, Дядо Коледа идва точно в полунощ на Бъдни вечер. Ние дори стоим будни, докато той дойде!



ОБИЧАМ ДА ВИЖДАМ ХРАМА

Храмът Сантяго Чили е първият храм, построен в испано-говоряща страна. Осветен е на 15 септември 1983 година. Той е вторият храм, построен в Южна Америка.



ГОТОВИ ДА ТРЪГВАМЕ!

Чантата на Барбара е пълна с някои от любимите й предмети. Кои от тези неща бихте сложили във вашата чанта?



НАШАТА СТРАНИЦА

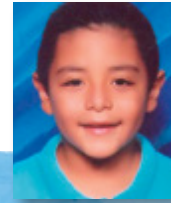


Един ден малко преди да бъда кръстен, аз бях в дома на баба, когато тя отиде до мазето да вземе нещо. Тя се спъна, падна и не можа да се изправи. Извикала ме е, но аз гледах телевизия и не съм я чул. След около 10 минути, чух тихо името си: „Том!“ . Тръгнах да търся баба и я намерих да лежи на пода. Не бях достатъчно силен, за да ѝ помогна да се изправи, затова изтичах до съседната къща. Съседката дойде и помогна на баба да стане.

Баба ми каза: „Том, ти си чул Светия Дух. Бях твърде далече, за да ме чуеш“ .

Знам, че Светият Дух ми прошепна. Сега вече съм кръстен и се радвам да имам дара на Светия Дух.

Том Р., 8 г., Германия



**Ллуís С., 7 г.,
Еквадор**



Наталия А., 10 г., Колумбия



Тиери М., 7г., от Бразилия обича да посещава Неделното училище за деца и да пее химни. Тя знае, че храмът е домът на Бог.



Оливия И., 8 г., от Румъния, обича да помага на майка си с чистенето на къщата. Майка ѝ учи нея и 13 нейни приятелки, затова по време на почивката тя обича



да си представя, че тя е учителката. Тя обича да ходи на излети с родителите си и да прекарва време с дядовците и бабите си. Когато се кръстила, тя се почувствала много близо до Небесния Отец и е благодарна, че може да има Светия Дух, който ѝ помага да взема решения. Любимата ѝ песен от Неделното училище за деца е „Следвай пророка“ (Children’s Songbook, стр. 110).

Можете да изпратите ваши рисунки, снимки или преживявания онлайн на liahona.lds.org, по електронна поща до liahona@ldschurch.org, като напишете „Нашата страница“ в реда за темата или по пощата до:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT, 84150-0024, USA

Всеки изпратен материал трябва да съдържа пълното име на детето, пол, възраст (от 3 до 11 г.), името на родителите, район или клон, кол или окръг, и писменото разрешение на родителите (може и чрез имейл), че снимката на детето и изпратеният материал могат да бъдат публикувани. Материалите могат да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.



От старейшина
Адриан Очоа

От Седемдесетте

Погледнете нагоре



*„Но бдете всякога, и молете се”
(Лука 21:36).*

Когато бях на осем години, двама мои братовчеди и аз бяхме изпратени до близкия град да купим продукти. Връщайки се назад във времето, аз съм удивен колко много доверие ни имаха моите баба, леля и чичо. Утринното небе бе ярко и светло, когато ние се качихме на нашите три коня и тръгнахме.

Насред прерията, ние решихме да слезем от конете и да поиграем на билички. Толкова бяхме погълнати от играта, че не поглеждахме нагоре да видим тъмни облаци да покриват небето. Когато разбрахме, че идва буря, дори не

ни остана време да се качим на конете. Заваля толкова обилен дъжд и град, че всичко, което можяхме да направим бе да свалим седлата от конете и да се скрием под тях. След това нашите коне избягаха.

Без коне, мокри и измръзнали, ние продължихме по пътя си, старейки се да се движим възможно най-бързо към близкия град. Бе вече късно, когато намерихме един дом и почукахме на вратата. Там семейството ни подсуши, нахрани ни с вкусни буритос и ни настана да спим в стая с под от пръст.

Когато братовчедите ми и аз се събудихме на сутринта, грееше

ярко слънце и небето беше красиво. Един човек почука на вратата, търсейки три изгубени момчета. Никога няма да забравя какво видяхме по пътя за дома – множество хора, които цяла нощ ни бяха търсили. Най-отпред бяха моите любящи баба, леля и чичо. Те ни прегърнаха и се разплакаха, щастливи, че са намерили изгубените си деца.

Нашият любящ Небесен Отец мисли за нас. Той с нетърпение очаква нашето завръщане у дома. Навсякъде около нас има знамения за духовни бури. Нека погледнем нагоре и се подготвим, като укрепваме нашите свидетелства всеки ден. ■

Семеен екип



По-лесно се печели, когато всички работят заедно

От Шаралий Харди
По истинска история

„Когато помагаме, ние сме щастливи” (Children’s Songbook, стр. 198).

Амон въздъхна, когато той и баща му излизаха от футболното игрище. „Не разбирам – каза той. Имаме толкова много добри играчи. Защо не можем да отбележим гол?”

Баща му бе добър футболен играч. Може би щеше да помогне.

„Мисля, че е необходимо да се

научите да работите като екип – отговори баща му. Вие всички искате да отбележите гол, нали?”

„Да” – каза Амон. „Но не можем всички ние да отбелязваме голове. Това ли искаш да кажеш?”

Баща му поклати одобрително глава. „Ти не можеш да отбележиш гол сам за себе си. Най-напред защитниците трябва да отнемат топката от другия отбор, така ли е?”

Амон се засмя. „Много е трудно да отбележиш

гол, ако нямаш топка”.

„Правилно” – каза баща му. „След това защитниците дават топката на някой, който може да отбележи гол. Никой не може да се справи сам”.

„Предполагам” – каза Амон.

Когато се прибраха къщи, мама държеше бебето и едновременно приготвяше вечеря. „Как мина играта?” – попита тя.

„Отново загубихме – каза Амон. Но следващият



път ще се представим по-добре”.

„Това е добро отношение” – каза мама.

„Умирам от глад!” – извика Мигел, когато той, Самуел и Лукас се втурнаха в стаята.

„Момчета, можете ли да помогнете като сложите масата и приборите играчките?” – помоли мама.

И четирите момчета изпъшкаха.

„Но аз не съм си играл с играчките” – каза Самуел.

„Ще отнеме цяла вечност!” – оплака се Мигел.

Баща им се засмя, „Мисля, че семейството ни има същия проблем, както отборът на Амон”.

„Какъв е той?” – запита Самуел.

„Не работим заедно – каза Амон. Всички искаме да отбележим гол, като ядем от вечерята. Но ние оставяме мама да свърши всичко”.

„Така е!” – каза баща им. – Как може да

работим заедно в екип?”

Амон имаше идея. „Нека аз и Самуел да сложим масата.

Останалите могат да приборат играчките”.

„Страхотна идея!” – каза баща им.

Скоро вечерята бе готова. Амон склучи ръце за молитва. Беше радостен, че семейството му бе работило в екип. Надяваше се, че неговият футболен отбор ще може да направи същото. ■

Авторката живее в Алберта, Канада



От старейшина
М. Ръсел Балард

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

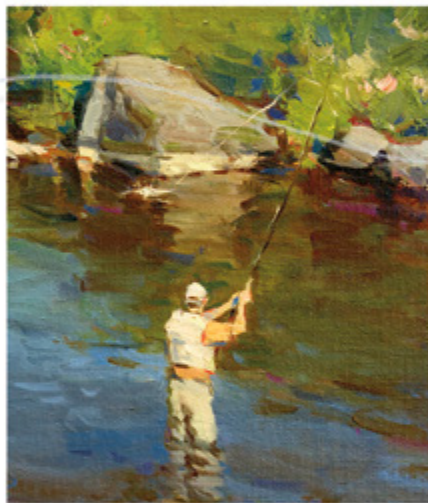
ЗАБЛУДИ

Есента е особено вълнуващо време за рибарите, използващи блесна с формата на муха, тъй като това е времето, в което пъстървите имат почти неутолим глад и пируват, за да укрепят телата си срещу оскъдицата на храна през зимата.

Целта на рибарите с блесна е да хванат пъстървата чрез умела измама. Умелият рибар изучава поведението на пъстървата, времето, водните течения и видовете насекоми, които пъстървите ядат и кога се излюпват тези насекоми. Той често сам изработва примамките, които използва. Той знае, че тези изкуствени насекоми, в които са вградени малки куки, трябва да представляват перфектна измама, защото пъстървата ще усети и най-малкия дефект и ще отхвърли мухата.

Колко вълнуващо е да гледаш как пъстървата изскача над повърхността на водата, захапва мухата и се съпротивлява, докато накрая се изтощи и е издърпана с въдицата. Тестът се състои от прилагането на знанията и уменията на рибаря срещу благородните пъстърви.

Употребата на изкуствени примамки за подмамване и улов на риба е пример за начина, по който Луцифер често ни изкушава,



измамва и се опитва да ни хване в капан.

Подобно на използващите блесна рибари, които знаят, че пъстървите са водени от глада, Луцифер знае за нашия „глад“ или слабости и ни изкушава с фалшиви примамки, които, ако бъдат приети, могат да ни издърпат от потока на живота към неговото безмилостно влияние. И за разлика от рибаря, който хваща и пуска рибата невредима обратно във водата, Луцифер няма да ни пусне доброволно. Неговата цел е да ни направи негови жертви, окаяни като него.

Един от главните методи, които използва срещу нас, е способността му да лъже и мами, да ни убеждава, че злото е добро, а доброто е зло.

Още от началото във великия Съвет в Небесата, Сатана „поиска да унищожи свободата на избор на човека, която аз, Господ Бог, му бях дал“ (Моисей 4:3).

Битката за дадената от Бог свобода на избор на човека продължава и днес. Сатана и неговите слуги поставят примки навсякъде около нас, надявайки се, че ние ще се спънем и ще се хванем за неговите мухи, така че той да ни издърпа с измамни средства.

Братя и сестри, нека всички ние да сме наясно с фалшивите мухи, които ни се представят от фалшивия ловец на хора, Луцифер. Нека имаме мъдростта и духовното прозрение да различаваме и отхвърляме неговите многобройни опасни предложения.

А за онези от вас, които са станали жертва на някакъв вид пристрастяване, има надежда, защото Бог обича всички Свои чеда, и заради Единението на Господ Исус Христос, което прави всички неща възможни. ■

От „О, този хитър план на лукавия“, Лиакхона, ноем. 2010 г., стр. 108–110.



ПРОЗРЕНИЯ

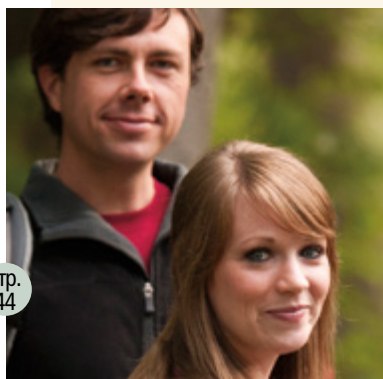


Пионер ли съм днес?

„Макар да почитаме онези пионери, които крачели през равнините към долината Солт Лейк, днес живеят далеч повече пионери. Те не бутат ръчни колички, но са съвсем подобни в толкова много отношения: те са чули гласа Господен чрез Книгата на Мормон и чрез личните си молитви. С вяра и покаяние са влезли в кръщелните води и здраво са стъпили на плодородната Евангелска почва. Като ученици на Христос, те с желание са готови да правят жертва за онова, което е праведно и вярно. И с дара на Светия Дух те неотклонно поддържат курс към вечен живот“.

Също в този брой

ЗА ПЪЛНОЛЕТНИ МЛАДЕЖИ



стр.
44

Да отстояваме ТОВА, В КОЕТО вярваме

Пет пълнолетни младежи споделят как
защитават вярата си при противопоставяне.

ЗА МЛАДЕЖИ

Как да задаваме въпроси, които са от значение

Въпросите могат да са средство за обучение –
ако са зададени по подходящ начин. Тази
статия ще ви покаже как.



стр.
54

ЗА ДЕЦА



стр.
68

Добре дошли в Младите жени

Сестра Бони Л. Оскарсън и внучката ѝ Матилде
споделят някои неща, които може с нетърпение
да очаквате при Младите жени.

